

РУТ ЛАНГАН

ГНЕЗДОТО НА СОКОЛА

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1870 г.

— Той е повикал американеца — прошепна гласът.

Стаята в кулата се осветяваше от една-единствена свещ. Срещаха се тайно тук и не се осмеляваха да палят огън от страх да не бъдат разкрити. С всяка дума от устните им литваше облаче пара.

— Защо?

— Подозира нещо и смята, че неговият блестящ приятел ще му се притече на помощ.

— Значи трябва да го спрем.

Последва кратко мълчание.

— Да не би да предлагаш...?

Покритата с качулка глава кимна. Мълчанието сякаш продължи цяла вечност. Изведнъж се разнесе злокобен шепот:

— Какво значение има един в повече? Трябва да направим необходимото. Няма да му позволим да проваля плановете ни.

Поя леден вятър и угаси свещта. Стаята потъна в мрак.

— Усецаш ли нещо? Нещо... свръхестествено...

Две студени ръце намериха други две. Разнесе се успокояващ глас:

— Просто течение. Американецът трябва да бъде отстранен.

ГЛАВА ПЪРВА

Отново валеше. Фелисити Андрюс потрепери под дебелията пелерина. Откакто се качи на кораба в Бостън, постоянно ръмеше. А тук, в Англия, дъждът се бе превърнал в леден порой, който сякаш се просмукваше чак до костите ѝ.

Пътуването бе дълго и тежко и тя се чувстваше изтощена до смърт. Ала нямаше избор, след като получи писмото на лорд Фолкън, най-стария и скъп приятел на баща ѝ. Въпреки че бе покана за гостуване, звучеше повече като вик за помощ. Лорд Фолкън молеше своя приятел Роб да дойде колкото се може по-скоро, преди да е станало твърде късно.

Фелисити дълго бе умувала над внимателно подбраните думи. Оливър, лорд Фолкън, намекваше за нещо тъмно и загадъчно. Нещо твърде болезнено за него, за да го напише направо. Фелисити се зачуди какво ли ще си помисли възрастният мъж, когато вместо стария му приятел Роб пристигне дъщеря му.

Все още се чувстваше замаяна след всичко, което трябваше да уреди. Да продаде мебелите. Да опише и подреди всички книги и писма, и най-тежкото — да напусне завинаги апартамента, в който бе живяла заедно с баща си до смъртта му. Жилището бе пълно с безброй спомени.

А сега какво ли ми предстои, питаше се младото момиче, след като рязко бе скъсала с предишния си живот в Бостън и се бе озовала в непозната за нея страна. Няма да мисля за това. Ще си представя единствено приближаващия край на това дълго и уморително пътуване. Мисълта за топла храна и удобно легло я развесели.

Фелисити въздъхна и замечтано притвори очи. Представи си Англия — диви скалисти околности, малки живописни селца, прекрасни хора, за които баща ѝ винаги бе говорил с такава обич...

Каретата, която в момента преминаваше през ветровитото и пусто поле, внезапно подскочи и се разлюля. Девојката се сепна от

унеса си и се опря на стената, за да не падне. Надзърна през малкото прозорче и дъхът ѝ секна.

През талазите млечнобяла мъгла тя видя съвсем ясно кон и ездач с дълго наметало, който сякаш всеки миг щеше да връхлети върху каретата. Докато се взираше смаяно в конника, проехтя гръм и ослепителна светкавица раздра тъмнината, осветявайки красивото, но мрачно лице на мъжа. Макар че го зърна само за миг, загадъчният образ на странника разтърси душата ѝ. Имаше черна като въглен коса, разрошена от вятъра и мокра от дъжда; тъмни очи, дълбоки и бездънни, изпълнени с безкрайна болка; устни, изкривени от гняв, проклинащи цялата вселена. Мракът отново обгърна всичко, а небесата продължиха да се разтърсват от оглушителните гръмотевици.

Фелисити се съвзе от смайването си, бързо почука по тавана на каретата и извика на кочияша. Но воят на бурята и тракането на колелата погълнаха гласа ѝ.

В гърдите ѝ се надигна паника. Опита се да запази самообладание, приготвяйки се за неизбежния сблъсък. Каретата продължаваше по опасния си път. Отново блесна светкавица и Фелисити удивено примигна — конникът бе изчезнал също така тайнствено, както се бе появил. Единственият признак на живот, бе плясъкът от крилата на някакъв сокол, който се бореше с дивия устрем на вятъра.

Младото момиче закри устните си с длан, за да възпре уплашения си вик. Навярно беше много уморена и въображението ѝ си правеше шеги. Ядосана на себе си, тя се сви в ъгъла на каретата и не помръдна, докато не чу вика на кочияша.

Екипажът намали ход. Фелисити надзърна през малкото прозорче. Древните кули на „Гнездото на сокола“ изплуваха в мъглата. По-голямата част от замъка тънеше в тъмнина. Само няколко свещи проблясваха гостоприемно в мрака.

Каретата спря пред широко каменно стълбище. Кочияшът свали багажа на Фелисити, кимна към слугата да го внесе и ѝ помогна да слезе.

— Добре дошла в „Гнездото на сокола“, милейди!

— Благодаря ви!

— И се пазете — снижи глас мъжът. — Казват, че тук стават някои неща... — погледна към намръщения слуга, който пристъпи към

тях.

Нямаше време да го попита какво искаше да каже. Вятърът шибаше безмилостно, а дъждът продължаваше да се излива като из ведро. Фелисити побърза да последва слугата нагоре по каменните стълби. После минаха през двойните дървени врати. Те глухо проскърцаха и се затвориха. Слугата безмълвно изчезна. Фелисити остана сама и трепереща.

Огледа се — високи стени, по които висяха старинни гоблени, каменен под, осветен от многобройни свещи. Във въздуха — лек аромат на пчелен восък, примесен със смътната миризма на изгоряло дърво.

Дочу стъпки. Рязко се обърна. Жената, която идваше към нея, бе висока, с широки рамене и пълна талия, с безформена тъмна рокля и тежки обувки. Черната ѝ попрошарена коса бе опъната в стегнат кок.

Тя се втренчи подозрително в нея, очевидно ядосана от неочакваната посетителка.

— Господарят вече спи.

— Съжалявам, че пристигнах толкова късно. Аз съм Фелисити Андрюс. Моят баща, Робърт, беше много скъп приятел на лорд Фолкън.

Фелисити видя как очите на жената се разширяват — единственият знак, че е разпознала името.

— Аз съм Мауд Атертън, икономката.

— Приятно ми е да се запознаем — учтиво се усмихна Фелисити и ѝ подаде ръка, но жената я изгледа с презрение. Девојката осъзна, че само една американка би се ръкувала със слугиня. Смути се, отпусна ръката си и я сви в юмрук.

— Не са ми съобщили, че ще пристигнете — жената не направи дори опит да се усмихне. Очите ѝ, малки и тъмни, се взираха зад дебели очила.

— Нямаше време да съобщя на лорд Фолкън за смъртта на татко. Просто си запазих билет и се качих на кораба, вярвайки, че приятелското отношение на вашия господар към Робърт Андрюс ще се пренесе и върху дъщеря му.

Икономката недоверчиво присви очи. Обърна се към слугата, застанал почтително встрани:

— Вече е твърде късно, за да будим господарката. Отнеси багажа на дамата в източната стая и се погрижи за огъня — а на Фелисити намръщено заяви: — Последвайте ме!

Минаха по дълъг и слабо осветен коридор. Свещите по стените почти догаряха, хвърляйки причудливи сенки. Фелисити видя тези зловещи фигури и усети как студени тръпки полазват по гърба ѝ. Имаше чувството, че отнякъде я наблюдават.

Изкачиха широката вита стълба, водеща към втория етаж, но икономката продължи нагоре. Държеше свещта си високо, докато пристъпваше по тесния и тъмен коридор.

— Ето тук — измърмори накрая тя и влезе в малка, тясна стая. Сложи свещта върху скрина до леглото.

В камината гореше слаб огън, а багажът на Фелисити и ръчният ѝ куфар бяха поставени под прозореца.

— Вечеряхте ли? — попита икономката.

— Измина доста време, откакто хапнах за последен път.

Мауд Атертън изглеждаше ядосана, че ѝ се отваря допълнителна работа.

— Ще се погрижа да ви изпратят храна, но ще бъде студена. Повечето от слугите са си легнали.

— Ако ви създавам твърде много безпокойство...

Без да дочака да продължи, жената се запъти към изхода, като кимна на слугата да я последва.

Щом вратата се затвори зад тях, Фелисити придърпа един стол до камината и изнемощяло се отпусна върху него. Загърна се още поплътно с пелерината, за да се стопли, и се опита да потисне надигация се в гърдите ѝ гняв.

Глупачка! Защо трябваше да се отзовава на поканата на лорд Фолкън, без добре да обмисли всички последици?

Само защото бе видяла в това пътуване възможност да се възстанови от шока след смъртта на баща си. Отчаяно се бе вкопчила в поканата, надявайки се да открие тихо и спокойно място, където да лекува раните си. Нито за миг не бе очаквала, че ще я посрещнат толкова студено.

В какво, за Бога, се бе забъркала?

Фелисити бе задрямала, когато внезапно я сепна силно почукване по вратата. В първия миг не можа да си спомни къде се

намира. После настоящето нахлу в съзнанието ѝ — „Гнездото на сокола“, ветровитата стая, киселата прислужница.

— Вечерята, мадам — момичето бе много младо, не повече от дванадесет-тринадесет годишно и изглеждаше така, сякаш току-що го бяха измъкнали от леглото — разрошени коси, набързо навлечени дрехи и още сънени очи.

Фелисити го съжали.

— Името ми е Фелисити Андрюс. А ти как се казваш?

— Бийн, мадам.

— Бийн?!

Малкото момиче ѝ хвърли лукава усмивка.

— Истинското ми име е Беатрис Ним. Бий Ним, разбирате ли? Но всички ме наричат Бийн.

Фелисити не се сдържа и се усмихна.

— Здравей, Бийн. Съжалявам, че са те събудили.

— Няма значение, мадам. След всичката работа, която върша тук, аз съм свикнала да заспивам бързо като лисица.

Фелисити разтри схванатия си врат, докато гледаше как прислужницата оставя таблата върху масата, после отива до камината и слага още няколко цепеници в огъня.

Храната бе проста, но питателна. Няколко дебели филии хляб, резени студено говеждо печено, парче сирене, чаша чай и халба бира.

Фелисити изяде набързо филия хляб със сирене и резен говеждо и отпи от бирата. Почувства се много по-добре. Стана ѝ топло. Свали пелерината си и я метна на един стол край огъня, за да изсъхва. След това бавно изяде и останалото месо. Събу обувките и чорапите си и размърда доволно пръстите на краката си.

Храната и бирата я заситиха. По тялото ѝ се разля приятна топлина. Страховете ѝ започнаха да се изпаряват. Всичко, от което се нуждаеше сега, бе един хубав сън. Отпи от чая. На сутринта найлошото ще е зад гърба ѝ и тя ще може да се наслади на това малко приключение. Ще се запознае със стария приятел на баща си, ще разгледа Англия, ще надникне в миналото, а може би и в бъдещето.

Затършува в куфара си. Извади нощницата, бързо се съблече и я нахлузи през глава. Отиде до тоалетката и махна фибите от косата си, която се разпиля в див безпорядък до кръста ѝ. Седна пред огледалото и взе четката. Ала тъкмо започна да разресва обърканите кичури,

когато зърна през рамото си нещо в огледалото, което накара дъхът ѝ да секне. Ръката ѝ застина във въздуха.

— Мили Боже! — закри устата си с ръка, за да заглуши напираният вик.

Някакъв мъж стоеше до прозореца. Краката му бяха леко разкрячени и от цялата му поза лъхаше нещо застрашително. Целият в черно — като се започне от излъсканите до блясък ботуши и се стигне до наметалото, небрежно праметнато през раменете. Вероятно преди няколко века облеклото му е било последният вик на модата. Но това, което накара сърцето ѝ почти да спре, бе намръщеното сурово лице. Същото, което бе видяла през прозорчето на каретата. Лицето на конника, който така тайнствено се бе появил и изчезнал.

— Ти! — четката изтрополи върху тоалетната масичка и Фелисити се извърна с лице към непознатия. — Кой си ти? И какво правиш в моята стая?

— Твоята стая, така ли? — гласът му бе нисък и дълбок. — Значи една неизвестна по тези места чужденка вече предявява претенции към „Гнездото на сокола“?

— Не. Не исках да кажа... — спря се, преди да започне да се извинява. Тонът ѝ стана по-остър. — Как си влязъл тук, без никой да те види?

— Въпросите ще задавам аз! Коя си ти и какво търсиш в „Гнездото на сокола“?

— Да не би да си въобразяваш, че ще започна да отговарям на някакъв луд, на един... развратник — Фелисити се озърна трескаво към вратата с мисълта да избяга, ако се наложи.

Сякаш предугадил намеренията ѝ, мъжът изведнъж се оказа пред вратата.

Стомахът ѝ се сви от страх, а гърлото ѝ пресъхна. Що за дяволско изчадие? Фелисити огледа стаята за оръжие.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си бил тук, откакто влязох в стаята? Стоял си и си гледал как се събличам?

Усетил страха ѝ, мъжът я дари със смразяваща кръвта усмивка.

— Да. Доста приятна гледка, бих казал. Макар и съвсем за кратко, бих добавил със съжаление. Щеше да ми достави много по-голямо удоволствие, ако беше продължила малко по-дълго. Видът на голата ти плът бе страхотно възбуждащ.

— Как смееш... — това вече бе прекалено! Фелисити се спусна към шнура със звънеца. Щеше да извика слугите, за да изгонят този луд мъж и да го закарат в болница.

Но преди да успее да го дръпне, непознатият вече беше до нея. И макар че изобщо не я докосна, Фелисити усети, че не може да помръдне ръката си.

— Това няма да ти помогне. Другите не могат да ме видят.

От него се излъчваше топлина, много по-силна от топлината на огъня в камината.

— Откъде идва тази топлина?

— Топлина? — мъжът застина. — Би трябвало да усещаш студ, а не топлина.

Опита се да се освободи, но неговата сила бе прекалено голяма. Всичко, на което бе способна, бе да се взира смаяно в него.

Ала не само тя бе шокирана. Очевидно и той изпитваше нещо подобно. Нещо, което го накара да отстъпи назад, сякаш се бе изгорил.

— Какво, в името на...

Погледът му се плъзна по малкото овално лице и леко нацупените пълни устни. Тя беше поразителна жена. Устните ѝ бяха създадени за целувки. Кожата ѝ бе като порцелан, очите — по-скоро зелени, отколкото сини. А тази гъста маса от усукани къдрици с цвета на есенни листа! Но не само красотата ѝ го привличаше. Някаква... вътрешна сила, която той намираше диво омагьосваща.

Вдъхна дълбоко уханието ѝ. Изпита чувство на опиянение. Това бе мек и фин аромат, ухание на ливада с цветя, окъпани от пролетния дъжд. Нямахте скоро да забрави уханието на тази жена, нито пък погледа на тези очи. Потръпна от страх, примесен с раздразнение. Въпреки че бе изплашена, тя не припадна, както би направила една нежна дама. Вместо това — не можеше да ѝ отрече смелостта — стоеше и го гледаше с тези широко отворени очи.

Необикновено, великолепно създание! В този миг осъзна, че каквото и да му струва това, един ден ще я докосне.

Тя най-после успя да възвърне гласа си и заговори:

— Нима искаш да ме накараш да повярвам, че аз съм единствената, която може да те види?

— И още неколцина — мъжът забеляза как страхът я напуска и очите ѝ предизвикателно заблестяват. Да, помисли си той, наистина е

великолепна! Какво не би дал, за да я притежава! Мигновено отхвърли тази мисъл като невъзможен блян. Но изкушението остана. — Аз решавам кой може да ме види и кой не — добави с по-мек тон непознатият.

— И защо тъкмо аз съм удостоена с тази съмнителна чест? — гласът ѝ бе режещ и студен. Този човек наистина бе луд!

Лека усмивка пробяга по устните му. Сърцето ѝ трепна — когато се усмихваше, той бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Красив и арогантен! И безкрайно опасен.

Мъжът вдигна ръка и за миг се изкуши да я докосне. Пръстите му се напрегнаха от предчувствието. Не още, усмири желанието си той. Не още! Стисна пръстите си в юмрук и отпусна ръката си.

— Защото аз така пожелах.

— Винаги ли получаваш това, което пожелаеш?

— Това е мое право като господар на имението.

— Господар на... — Фелисити възмутено се извърна и видя отражението си в огледалото. Застина — беше сама в стаята!

Обърна се и видя един сокол, кацнал на перваза. Докато се взираше в птицата, тя размаха криле и отлетя. Фелисити можеше да се закълне, че сред пърхането на крилете чу дълбока въздишка.

Или бе просто вятърът?

ГЛАВА ВТОРА

Фелисити стана преди слугите. Сънят ѝ бе неспокоен, гъмжащ от видения и образи. Но след като се събуди, не можа да си спомни нищо конкретно.

Все мислеше за случилото се от предишната нощ. Единственото приемливо обяснение бе, че е била твърде изтощена от пътуването.

Призраци? Как ли пък не! Та тя беше образована, интелигентна жена, както често бе казвал баща ѝ, макар и твърде чувствителна.

Една чаша топъл чай ще избистри главата ѝ и всичко ще си дойде на мястото! Обаче все пак се огледа внимателно, преди да свали нощницата си. Ядосана на себе си, Фелисити закопча семплата бяла блуза и тъмната пола, която стигаше до ботушите ѝ от ярешка кожа. Вчеса косата си и я прибра с два гребена.

Отиде до прозореца и дръпна завесите. Първите слънчеви лъчи нахлуха в стаята. Дълго остана там, очарована от гледката на имението на дневна светлина. То се простираше като безбрежно вълнисто море. Виждаха се малки долчинки, зелени хълмове, гъсти гори. Селото със спретнатите си къщи вероятно се намираше на няколко километра на изток, тъй като камбанарията на църквата вече проблясваше от изгрева.

Ударите на сърцето ѝ се ускориха. Как ѝ се искаше да нарисува пасторалното великолепие и то точно по това време на деня. Утре, ако се събуди по-рано, ще вземе скицника си и ще се изкачи на някой от високите хълмове.

— Хубаво е, нали?

Тя рязко се обърна при звука на плътния мъжки глас.

— Пак ти! Но как... Какво...

Той стоеше точно зад нея и макар че не я докосваше, Фелисити усещаше топлината, която излъчваше.

— Мислех си... — облиза пресъхналите си устни и се насили да продължи. — Мислех, че съм те сънувала.

По-скоро тя приличаше на прекрасен сън. Толкова бе свежа и хубава на дневна светлина, че дъхът му секна.

— О, аз съм достатъчно реален — рече мъжът. — За тези, които вярват.

Тя отстъпи назад и гърбът ѝ се опря на студения прозорец.

— Миналата нощ аз си помислих, че ти си...

Не можеше да изрече думата. Пък и този мъж никак не приличаше на призрак. Висок, застрашителен и напълно жив. Той ѝ се подиграваше, играеше си с нея. Опитваше се да я накара да повярва във фантасмагории.

— Как правиш този номер?

— Номер?

— Да се появяваш и да изчезваш. Това някакво представление за гости ли е?

Той не отговори. Просто смени темата.

— Не си ми казала още името си.

— Фелисити Андрюс.

— Андрюс. Но ти трябваше да бъдеш... — мъжът спря нерешително. После отново реши да смени тактиката си и промърмори: — Фелисити. На латински означава щастие. Отива ти. Имаш щастливо лице — леко се поклонил. — Аз съм Гарет, първият господар на „Гнездото на сокола“.

— Гарет? Баща ми никога не е споменавал за теб — порови в паметта си, но не си спомни да е чувала преди подобно име. — Значи не си син на лорд Фолкън.

— Не — мъжът изучаваше леко нацупените ѝ устни.

Желанието да впие своите в тях бе толкова силно, че той стисна ръце в юмруци, за да не я привлече към гърдите си. Напомни си, че трябва да бъде много внимателен с тази сериозна малка американка. Вместо да я докосне, той опря ръка на стъклото над главата ѝ и се наклони към нея, вдъхвайки нежното ѝ женско ухание.

— Има някои неща, които трябва да знаеш за „Гнездото на сокола“.

— Какви неща?

Той поклати глава.

— Не е в моята власт да ти ги разкрия. Трябва сама да ги научиш. Но бъди много внимателна. Тук те грози смъртна опасност.

— Ти ли?

— Аз няма да ти причиня зло.

Нямаше абсолютно никаква причина да вярва на този луд. И въпреки това тя му вярваше. Още едно доказателство, че нещо ставаше с ума ѝ. Въздъхна и промърмори:

— Не разбирам.

Не може да я докосне, но може да си позволи да погали поне косата ѝ. Хвана един кичур и леко го погали. Въздухът около тях се нажежи, сякаш бяха в ада. Гласът му премина в шепот:

— Ще трябва да разбереш това, малко щастливо личице. Щом си била изпратена при нас, навярно у теб е ключът.

— Какъв ключ?

Той не отговори, а Фелисити се извърна и притисна чело до хладното стъкло на прозореца. Искаше да избяга от горещината, която се излъчваше от този мъж.

— Защо трябва да говориш със загадки?

Той отново не отговори и Фелисити се обърна. Стаята бе празна. Топлината изчезна също така бързо, както се бе появила.

Младото момиче дълго стоя до прозореца. В главата ѝ бръмчаха стотици въпроси. Кой беше този Гарет? Защо бе избрал тъкмо нея? Какво искаше да каже с онзи ключ? Сви рамене и докосна с ръка пулсиращото си слепоочие. Може би не бе успяла да си почине добре през нощта. Винаги бе с бистър и остър ум, а сега изглежда нещо ставаше с нея. Виждаше хора, които не съществуваха, и слушаше думи, които нямаха никакъв смисъл.

Искаше да избяга от всичко това. Отвори вратата и бързо се спусна по стълбите, за да потърси кухнята.

Коридорът тънеше в мрак, повечето от свещите бяха изгорели отдавна. Само няколко все още пращяха в локвички разтопен восък, но мъждивият им пламък не бе достатъчен, за да разпръсне тъмнината. Фелисити надничаше в непознатите стаи, а стъпките ѝ отекваха по каменните подове.

Както повечето замъци и този беше студен и усоеен, и молеше за буен огън и хорско оживление. Вместо това навсякъде царяха мрак, влага и печал.

Но кухнята не можеше да се сбърка. Въпреки че господарите на замъка все още спяха, в огнището вече едно прасе се въртеше на шиш, а въздухът ухаеше на прясно изпечени бисквити.

Край дългата дървена маса бяха насядали неколцина слуги, които, макар и още сънени, гребяха овесена каша. Когато Фелисити влезе, всички вдигнаха глави и се разнесе любопитен шепот. Повечето изобщо не си спомняха да са виждали някога член на семейство Фолкън или техен гост да влиза в кухнята. Готвачката обаче ги смъмри гневно. Те тутакси сведоха отново глави и продължиха да се хранят. Само Бийн стрелна с усмивка Фелисити.

В дъното на стаята Мауд Атертън бе погълната от тих разговор с висок мъж в безупречен тъмен костюм. Щом видя Фелисити обаче, икономката млъкна. Мъжът сложи нещо върху сребърен поднос и се запъти към нея.

— Мис Фелисити — сковано се поклони той. — Аз съм Симънс, икономът на лорд Фолкън. Приветствам ви с добре дошла.

— Благодаря, Симънс. Лорд Фолкън знае ли вече, че съм тук?

В отговор на нетърпеливия ѝ въпрос мъжът поклати глава.

— Веднага ще му съобщя — огледа слугите, които я зяпаха с подновен интерес. — В този дом много рядко някой става толкова рано, като изключим прислугата. Мисис Атертън ме увери, че закуската ви ще е готова след малко. Ще ви я сервирам в трапезарията. Може би дотогава ще се поразходите из градините? Е, цветята още не са цъфнали, но има няколко беседки с удобни пейки, където бихте могли да поседнете и да се полюбувате на фонтаните.

— Лорд Фолкън ще се присъедини ли към мен?

Икономът поклати глава.

— В последно време старият лорд много рядко става от леглото.

— В такъв случай може би аз ще се присъединя за закуска към лорд Фолкън в стаята му.

Въпреки че изражението на лицето му не се промени, Симънс някак си се стегна. Тонът му стана строг и хладен. Издаваше недоволство.

— Страхувам се, че това би било крайно неуместно. Лорд Фолкън не забавлява гостите в покоите си.

Фелисити се изчерви, осъзнавайки, че вероятно изглежда твърде дръзка.

— Преди години лорд Фолкън и моят баща са били близки и скъпи приятели. Въпреки че никога не съм се срещала с лорда, имам

чувството, че го познавам отдавна. Нетърпелива съм да се уверя дали съм си създала вярно мнение за него.

Симънс изглежда се замисли, тъй като бръчката на челото му се вряза още повече.

— Това е необичайна молба и аз съм сигурен, че лорд Фолкън няма да я удовлетвори. Но веднага ще го попитам. Ако той все пак се съгласи, какво бихте желали да ви донеса за закуска, мис Фелисити?

— Чаша чай и една бисквита ще бъдат напълно достатъчни.

Дори и да бе изненадан от скромното ѝ желание, икономът с нищо не го показа. Върна се след няколко минути със сребърен поднос, покрит с ленена кърпа.

— Последвайте ме — изрече той и излезе от кухнята. Тръгнаха към широката извита стълба, минаха по коридора на втория етаж и спряха пред високи двойни врати. Горяха само няколко свещи и всекидневната тънеше в мрак. Прекосиха стаята. Икономът ѝ даде знак да почака на прага, а той влезе в едно по-голямо помещение, където в камината бумтеше огън. На светлината на пламъците младото момиче видя някакъв силует в леглото.

— Добро утро, милорд — тихо поздрави икономът.

— Симънс — гласът бе дрезгав и груб, но в него все още се усещаше старият лъв. — Кой е там в сянката?

Мис Фелисити Андрюс от Америка — икономът остави подноса на масата и забърза към леглото. — Тя желае да закуси заедно с вас тук, в стаята ви.

Последва неловка тишина. Силуетът се опита да се надигне. Симънс мигом се озова до господаря си, подложи възглавниците под гърба му и приглади завивките.

— Вдигни завесите — нареди старият лорд.

Симънс прекоси стаята и дръпна тежките завеси. Утринното слънце разля светлина и топлина. Стаята бе просторна, удобно мебелирана, с огромно легло зад ленени завеси. Над леглото бяха окачени два кръстосани меча. Дръжките им бяха украсени със скъпоценни камъни, а прекрасно наточените остриета блестяха.

— Елате по-близо — властно заповяда лордът.

Фелисити застана до долния край на леглото и двамата за пръв път се погледнаха.

— Така... — приличаше повече на въздишка, отколкото на дума. Въздишка, която идваше от дъното на душата на този стар човек. Лорд Фолкън се изкашля и заговори: — Приличаш на баща си. Особено в очите. И в косата, въпреки че, доколкото си спомням, неговата беше по-червена.

Фелисити се усмихна. През целия си живот бе слушала подобни коментари.

— Къде е Роб?

— Погребах го преди месец — болката, която я прониза бе толкова неочаквана, че тя едва не се олюля. Но гордостта и благоприличието не й го позволиха. Стисна силно ръце, така че кокалчетата им побеляха.

— Мъртъв! — лорд Фолкън изглеждаше поразен. — Не може да бъде! — каза го повече на себе си, отколкото на нея. — Аз имам нужда от него. Разчитах на него да... — вдигна глава. — Защо дойде?

— Когато татко получи писмото ви, вече бе твърде слаб, за да става от леглото. Но много се зарадва на вестта от своя стар приятел. Когато силите му позволяваха, той с часове ми говореше за вас, за приключенията, които сте преживели заедно като млади. Помислих си... помислих си, че може би ще открия приятел във вас...

Лорд Фолкън кимна и потупа по стола, който Симънс бе сложил до леглото.

— Ела и седни за малко при мен, скъпа моя. Разкажи ми за работата на баща си. Написа ли книгата, за която си мечтаеше, тази за билките на Черния континент?

Фелисити седна на стола и скръсти ръце в скута си.

— Страхувам се, че не. Аз му помагах с многобройните бележки, които бе нахвърлял по този въпрос. Той си мечтаеше за деня, когато неговият труд ще бъде публикуван. Но опасявам се, че татко беше по-скоро мечтател, отколкото човек на действието. Често обичаше да казва, че никога не би оставил удобствата на домашното огнище, ако не били постоянните настоявания на неговия стар приятел. Твърдеше, че бил стеснителен и боязлив като мишка, а вие — безразсъдно смел.

Лорд Фолкън презрително изсумтя.

— Смел? И аз мислех така навремето. Сега обаче се питам дали просто не съм бил глупак. Страхувам се, че това е семейно проклетие. Всеки мъж от нашата фамилия копнее да изследва непознатото. И

всички, като изключим мен, са умирали млади. Баща ми е помагал да се направи карта на Нил и е загинал с лодка. Неговият баща предприел дълго пътешествие из Ориента и никога не се върнал. Аз израснах с това неспокойство в душата си, с необходимостта от приключения. Смятах ги за своя съдба. Когато с баща ти пропаднахме в онази дълбока пещера в сърцето на джунглата, аз се изплаших, че също съм станал жертва на семейното проклятие. Ирония на съдбата, нали? Все пак ние успяхме да излезем невредими и доживяхме до старини — гласът му потрепери от вълнение. — Но аз с радост бих дал години от живота си, ако можех да освободя синовете си от проклятието.

Фелисити усети болката в гласа му.

— Какво се е случило със синовете ви, лорд Фолкън?

Той извърна глава, ала тя успя да зърне измъчения му поглед.

— Моят най-голям син, Чандлър, се загуби из джунглите на Амазонка. Предполага се, че е мъртъв.

Фелисити протегна ръка и докосна неговата.

— Съжалявам...

Той се втренчи в дългите й тънки пръсти, които толкова много му напомняха...

— Уилям, по-малкият ми син, бил хвърлен от коня докато препускал по хълма. Сега е неподвижен.

— Ужасно! — тя погледна към Симънс, който стоеше вдървено до масата, готов да им сервира закуската. — Нищо ли не може да се направи за него?

Старият мъж поклати глава.

— Лекарят направи каквото можа. Останалото е в ръцете на съдбата. Но тя едва ли ще бъде благосклонна към него и съпругата му скоро ще остане вдовица.

— Той има съпруга?

— Нима още не си се запознала с Хонора?

— Пристигнах късно снощи — мисълта, че в къщата има и друга млада жена я разведри. Може би двете ще успеят да се сприятелят?

— Страхувам се, че животът на Хонора в „Гнездото на сокола“ не е това, за което е мечтала. Вместо да дава прекрасни балове и обеди, тя трябва да се грижи за един гаснещ съпруг.

Лордът даде знак да му донесат таблата и Симънс незабавно се подчини. Преди да налее чая, постла ленената кърпа.

Фелисити отпи и внимателно се взря в мъжа в леглото. Напомняше ѝ на лъв. Гъстата сребриста грива, която се нуждаеше от подстригване, стигаше до раменете. Лицето му, макар и набраздено от бръчки, все още бе красиво. А очите... Толкова много приличаха на онези, които бе видяла сред пустото поле, а след това и в стаята си. Тъмни, дълбоки и бдителни. В този миг я наблюдаваха внимателно над ръба на чашата.

— Колко време ще останеш в Англия, скъпа моя?

Фелисити небрежно сви рамене.

— Още не съм решила. Вероятно няколко седмици.

— Глупости. Малко е. Трябва да останеш поне няколко месеца, за да опознаеш тази прекрасна страна и хората ѝ.

— Лорд Фолкън, не мога да остана няколко месеца.

— Защо? — остро попита той.

— Защото... — остави чашата и си взе една посипана със захар и канела бисквита. — Защото не искам да ви притеснявам. Ще приема любезното ви гостоприемство, но само за кратко.

Отхапа от бисквитата и тихо въздъхна.

— О, никога не съм опитвала нещо по-вкусно.

— Роб винаги е казвал същото за бисквитите на Кук — топло отбеляза лордът.

— Наистина ли?

Старият мъж кимна.

— Той ми беше повече брат, отколкото приятел. Като те гледам, скъпа моя, сякаш виждам него. Дори интонацията ти е същата.

Фелисити почувства странно успокоение при мисълта, че притежава нещо от баща си, който завинаги си бе отишъл от нея.

— Симънс — внезапно извика лордът, — кажи на Мауд Атертън, че тази вечер искам да се организира специално празненство в чест на моята гостенка.

— Да, милорд — икономът му наля още чай. — Предполагам, че Кук вече е започнала приготовленията. Заповяда да се заколи едно прасе.

— Чудесно. Кажи ѝ да изпече и от нейните специални плодови пайове. Онези, които Роб много обичаше.

— Веднага ли да ѝ кажа, милорд?

— Веднага. И Симънс...

Икономът се спря с ръка върху бравата.

— Кажи й, че тази вечер ще се храня в трапезарията.

Възрастният слуга с нищо не издаде чувствата си, но Фелисити си помисли, че зърва особен блясък в очите му.

— Да, милорд — Симънс се отдалечи вдървено.

Когато вратата се затвори зад него, лорд Фолкън се наведе по-близо към Фелисити.

— Трябва да ти кажа, че си имах причина да моля Роб да предприеме такова уморително пътуване. Но сега него го няма, а ти си тук... — поклати глава. — Остава ми само едно — да се надявам, че ти ще докажеш, че си достойна дъщеря на баща си.

— Ще се опитам — Фелисити широко му се усмихна и го потупа по ръката. — Толкова се радвам, че не сте ми сърдит заради неочакваното ми пристигане.

— Сърдит? — внезапно сграбчи нетърпеливо ръката й, сякаш бе малко момче. — Нали ще останеш? Ти... няма да си тръгнеш, нали? Без значение какво може да се случи?

— Защо ми задавате такъв въпрос?

— Защото малцина са имали смелостта да останат в „Гнездото на сокола“. Защото тук има неща...

Тъй като той не продължи, Фелисити го подкани:

— Неща?

Старецът вдигна глава.

— Няма да го крия от теб. Повиках Роб, защото имам нужда от приятел, на когото напълно мога да се доверя.

— Не разбирам...

Лордът вдигна пръст към устните си.

— Вече е ясно кой е приятел и кой е враг. Това се отнася и за теб. Ще се наложи да се довериш на инстинктите си. Но трябва да знаеш едно — никога няма да бъдеш сама. Тук, в „Гнездото на сокола“, има хора, които усещат някого или нещо. Полъх на студен вятър, когато всички прозорци са затворени. Внезапен хлад, който кара косите ти да настръхват или по гърба ти да пробягват тръпки. Понякога се чува звук, подобен на ридание или въздишка — погледна я смутено. — Прости ми, скъпа моя. Сигурно си мислиш, че съм един стар глупак, който вярва, че „Гнездото на сокола“ е свърталище на призраци.

— Не — Фелисити отново го потупа по ръката. — Аз самата видях призрак.

Черните му като въглен очи срещнаха нейните. Едната рунтава бяла вежда леко се повдигна.

Младото момиче се изчерви и мислено се прокле, че се е изтървала.

— Когато пристигнах миналата нощ, бях много уморена. Помислих си... Той беше в стаята ми на горния етаж. А тази сутрин ми се стори, че стои зад мен, докато гледах през прозореца.

Лорд Фолкън взе ръката ѝ, отпусна се на възглавниците и изнемощяло въздъхна.

— Трябваше да предвидя, че ще те открие.

— Кой?

Старецът не обърна внимание на въпроса ѝ и отново въздъхна.

— О, това наистина е паметен ден — очите му внезапно се разшириха и тонът му се изостри. — Правилно ли чух, че каза „стаята на горния етаж“? Там ли са те настанили?

Тя кимна, озадачена от внезапния му гняв.

— Има много хубав изглед към селото.

— Не! О, не! Няма да го позволя втори път! — дръпна рязко шнура на звънеца.

Мисис Атертън изникна почти незабавно.

— Да, милорд?

— Защо сте настанили мис Андрюс на горния етаж? — със смразяващ тон попита той.

Икономката първо хвърли злобен поглед към девойката, после бързо сведе глава.

— Вече бе доста късно и аз не бях подготвена за пристигането на младата дама. Помислих си... Не исках да предизвиквам гнева на лейди Хонора...

— Искам да бъде настанена в апартамента до моя — отсеке лордът.

— Да, милорд. Веднага ще се погрижа.

— Направете го. И, мисис Атертън, ще наредите на слугите да помогнат на Кук, за да бъде вечерята достойна за кралска трапеза.

Икономката вдървено се обърна.

— Да, милорд. Вече се пече едно сочно прасенце. Освен това ще има овнешко и говеждо. Искате ли още нещо?

— Засега не.

Вниманието му отново бе погълнато от Фелисити и той не забеляза гневния поглед, който проблесна в очите на мисис Атертън. Ала младата му гостенка го улови. Тя се запита дали това възмущение и гняв не се дължи на допълнителната работа, която ѝ се струпваше на главата. Или имаше и нещо друго.

Каквато и да бе причината, Фелисити се закле, че ще отбягва икономката и ще се опита да не бъде в тежест никому по време на престоя си в замъка. Искаше ѝ се час по-скоро да разбере всички странни страхотии, които явно се случваха в „Гнездото на сокола“.

ГЛАВА ТРЕТА

Фелисити остана край леглото на лорд Фолкън, надявайки се, че той ще ѝ разкрие нещо повече. Но старият лорд затвори очи, главата му се отпусна върху възглавниците и скоро дишането му стана спокойно и ритмично.

Когато Симънс влезе в стаята и видя, че господарят му е заспал, взе сребърния поднос и прошепна:

— Лорд Фолкън може би ще спи няколко часа, мис. Тъй като на мисис Атертън ще ѝ бъде нужно известно време, за да пригответи апартамента ви, може би ще пожелаете да се поразходите из градините.

— Благодаря, Симънс — Фелисити се изправи и двамата излязоха от спалнята. — С удоволствие ще се потопя в тази красота. Отивам да си взема пелерината.

Тя забърза към стаята си, но когато прекрачи прага, се закова на място. Големите ѝ пътнически чанти бяха отворени и всичките ѝ вещи се пилееха по пода. Рокли, бельо, книги, документи. Всичко бе разхвърляно.

Дали някоя от слугините не бе търсила скъпоценности? Или пък... Нима лорд Фолкън не я бе предупредил?

Вратата се отвори и девойката рязко се обърна. Бийн, младата прислужница, се оглеждаше смаяно.

— О, мадам, какво е това?

Фелисити бързо се съвзе.

— Страхувам се, че направих голяма бъркотия. Просто... търсех пелерината си — прекоси стаята и се зарови из пръснатите рокли. — О, да, да, ето я... Сега ще разтребя всичко!

Малкото момиче вдигна ръка.

— Мисис Атертън ще ми отреже главата, ако ви позволя сама да оправяте стаята си. Не, мадам. За две минути ще подреда.

Със свито сърце Фелисити се обърна и излезе. Докато се спускаше надолу по стълбите на древния замък, усети как по гърба ѝ

пропълзват ледените пипала на страха. Пак изпита чувството, че някой я наблюдава. Обърна се, но не видя никого.

Отърси се от необяснимия страх и закрачи бързо към външните порти. Друг път щеше да разгледа градините. Сега ѝ се искаше да се отдалечи за малко от това странно място.

Въпреки че слънчевите лъчи проникваха през облаците, утринният въздух бе студен и режещ. Фелисити се загърна по-плътно с пелерината. Беше се поотдалечила, когато по пътя затрополи някаква каруца. Щом приближи, Фелисити видя, че едно момче на около десет години се визира любопитно в нея.

— Към селото ли отивате, мадам?

— Да.

— Искате ли да се качите при мен?

— Благодаря — Фелисити се настани в каруцата. — Аз съм Фелисити Андрюс. От Америка. Дошла съм на гости на лорд Фолкън.

— Вие сте отседнали в „Гнездото на сокола“? — момчето я стрелна смаяно, преди да вземе поводите. Мършавата кобила наведе глава и бавно потегли.

— Друг път не ти ли се е случвало да срещнеш някой гост на замъка?

Детето поклати глава.

— Мама казва, че там се е вселил дяволът и над всички обитатели тегне проклятие.

— Едва ли вярваш в това? — усмихна се тя.

Но усмивката ѝ се стопи, когато момчето сериозно заяви:

— Не можеш да не вярваш на истината. Лорд Чандлър изчезна, а младият лорд Уилям е жив мъртвец. Хората разправят, че следващият ще е старият лорд Фолкън. Това е проклятие — дръпна юздите и спря пред един магазин. — Аз съм дотук, мадам.

— Благодаря — Фелисити слезе и бавно тръгна из селото. Усмихваше се на младите майки, които вървяха забързано е бебета на ръце, на възрастните жени, които се движеха бавно или пък седяха пред къщите си на слънце и сплетничеха за съседите. Мина покрай фурната, бакалията, аптеката. Въпреки че хората ѝ кимаха, когато минаваше покрай тях, Фелисити усещаше изпитателните им погледи. Никой не се спря и не я заговори. Имаше чувството, че те вече знаеха

коя е тя и къде е отседнала и бяха решили да се държат на разстояние, в случай че вече е заразена от проклятието на Фолкън.

Фелисити е ускорена крачка приближаваше към замъка. Слънцето се бе скрило зад облаците и въздухът изстиваше. Въпреки че бе плътно загърната в пелерината, тя потръпна и си каза, че може би не биваше да се отдалечава толкова от имението.

Когато минаваше през външната порта, стъпките ѝ се забавиха. Боязливо се огледа. Отново изпита чувството, че не е сама.

— Какво мислиш за нашето село?

Фелисити рязко спря, познала гласа на Гарет зад гърба си. Няма да се обърне и няма да му помоли да види страха ѝ. Вдигна гордо брадичка и предизвикателно заяви:

— Защо не отидеш лично да го разгледаш?

— Не мога да изляза през тези врати — просто отвърна той.

И тя се обърна. Гърлото ѝ се сви, когато видя болката в очите му. Инстинктивно вдигна ръка. Ала преди да го докосне, той отстъпи назад.

Значи не желаше да го докосват. Щеше да го запомни.

— Селяните се страхуват — меко рече тя.

— Те не се страхуват от теб. Просто са чували за призрака, който обитава „Гнездото на сокола“. Съвсем естествено е да се боят от нещо, което не разбират — изгледа я за миг и продължи: — Ами ти, малко щастливо личице? Защо ти не се страхуваш от призрака на „Гнездото на сокола“?

— Може би се страхувам. Или може би просто не вярвам в призраци.

Погледът му се плъзна по зачервените ѝ страни, по разрошените от вятъра коси. Завъртя го огромна вълна на желание. Запулсира. Усили топлината.

— О, аз съм достатъчно истински — с нисък глас изрече той. — Но ти няма защо да се страхуваш от мен. Никога няма да ти причиня зло.

— Какво те задържа тук? — меко попита Фелисити.

— Нещо недовършено — погледна към замъка и очите му се присвиха.

Тя проследи погледа му, но не откри нищо необичайно. Когато се извърна видя, че той я гледа по начин, който накара сърцето ѝ ускорено да заби. Това бе жадният и изпиващ поглед на прегладнял мъж.

Фелисити вдигна полите си, решена на мига да се махне от него. Но преди да направи и крачка, той рязко изпъна ръка. Въпреки че не я докосваше, тя можеше да се закълне, че усеща пръстите му, обвити около китката си. Те я възпираха. Топлината, която я облъхна, бе смайващо силна. Тя пропълзя по ръката и се разля по тялото ѝ, подобно на огнена лава.

Той видя как очите ѝ се разширяват. В тях проблесна нещо. Макар че се страхуваше, не изпита паника, не се отдръпна. Просто стоеше, вперила поглед в него, който го предизвикваше да престъпи забраната.

Винаги бе обичал предизвикателствата. Това бе неговата слабост, неговото падение и неговият ад от няколко века насам.

Погледът му се задържа върху устните ѝ. Какво би било, ако я целуне? Да докосне за миг тези меки устни?

Да види доколко може да прекрачи границата. Разбира се, това бе забранено, но нима винаги не бе нарушавал правилата?

Устните ѝ бяха създадени за целувки. Опасно изкушение. Дали ще отвърне на целувката му или ще се възпротиви? Бе сигурен, че и в двата случая ще изпита наслада.

Фелисити никога досега не се бе чувствала по този начин. Въпреки че той не се опита да я докосне, тя бе напълно безсилна да помръдне. Напълно сигурна, че не иска да я целуне, все пак знаеше, че ако го направи, тя няма да се противи. И вероятно ще бъде погубена навеки — странни, завладяващи чувства, които я замайваха и омагьосваха.

Гарет бе ядосан на себе си. Не му стигаше да ѝ въздейства с духа си. Жадуваше да я докосне. Но това щеше да означава да загуби властта си. И силата.

С необикновено усилие той овладя копнежа си и я пусна.

— Пази се, малко щастливо лице! — отстъпи крачка. После още една. Топлината постепенно се стопяваше.

— От какво? — примигна Фелисити. Беше сама.

До замъка оставаха само няколко минути, но на Фелисити ѝ се сториха като цяла вечност. Не усещаше острия вятър, който брулеше дърветата, нито виждаше надвисналите облаци, напълно скрили слънцето. Пред погледа ѝ бяха единствено очите на Гарет, стаили огромната болка на измъчената му душа.

Докато се изкачваше по стълбите, потръпна от внезапен студ. Преди да протегне ръка към дръжката на входната врата, тя рязко се отвори от една прислужница.

— Благодаря — разсеяно каза Фелисити. Момичето кимна и се поклони.

Фелисити се обърна, отметна назад качулката на пелерината и... се блъсна се в нечии широки гърди. Мъжът бе над метър и осемдесет, със силни ръце, които грубо я хванаха за раменете, тъй като тя политна назад.

— Опасявам се, че това не е най-подходящият начин да поздравя гостенката на „Гнездото на сокола“ — промърмори той.

Тя вдигна глава и видя две тъмни очи, които развеселено се взираха в нея.

— Извинете — пое дълбоко въздух. — Не ви видях.

— Очевидно — ръцете му се задържаха за миг върху раменете ѝ. — Аз съм Ян Сейнт Джон, племенник на лорд Фолкън и негов личен лекар.

— Аз съм...

— Фелисити Андрюс — довърши вместо нея мъжът. — Тук всички говорят само за вас.

Той се обърна, когато една красива блондинка, облечена в разкошна рокля, слезе бавно по стълбите и застана до него.

— Мис Фелисити Андрюс, това е съпругата на Уилям, лейди Хонора Фолкън.

— Хонора, лорд Фолкън ми каза за вас — Фелисити протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

Устните на жената се извиха в някакво подобие на усмивка, но нито в очите ѝ, нито във вялото ѝ ръкостискане имаше топлота.

— Предполагам, че вече сте огладнели, мис Андрюс? — лейди Хонора замислено изучаваше гостенката си. Това, което видя, вероятно я обезпокои, тъй като веждите ѝ се смръщиха недоволено.

Фелисити кимна.

— Трябва да призная, че мина доста време, откакто закусих заедно с лорд Фолкън.

— Той вече ни съобщи, че сте го посетили — тонът на Хонора стана леден.

Фелисити развърза пелерината си.

— Да. Прекарахме много приятно. Той е изключително очарователен мъж.

— Трябва да ви предупредя, мис Андрюс, че подобни неща го изморяват. Надявам се, занапред да се съветвате с мен, преди да нарушавате уединението му.

Пръстите на Фелисити застинаха върху връзките на пелерината. Усети как страните ѝ пламват.

— Съжалявам. Нямах представа...

Хонора се обърна към икономката.

— Мауд, ще покажа на мис Андрюс апартамента, а ти се погрижи за обяда ѝ.

Намусената жена се поколеба само за миг, но Фелисити разбра, че тази допълнителна работа никак не ѝ е по вкуса.

— Елате, мис Андрюс. Сигурна съм, че ще искате да се освежите.

— Да. Ами... — Фелисити протегна ръка на Ян Сейнт Джон и той я пое. — Предполагам, че пак ще се видим, докторе.

— О, разбира се. Аз съм постоянно на разположение.

Хонора се спря в подножието на стълбите и се обърна.

— Надявам се, че ще се присъединиш към нас за едно питие, Ян.

— С удоволствие. Ще почакам в библиотеката — обърна се и се запъти нанякъде като човек, свикнал с обстановката.

— Последвайте ме, мис Андрюс.

Хонора пое нагоре по стъпалата с тежки колони, която водеше към втория етаж. Дървените перила бяха излъскани до блясък. От тавана висеше кристален полилей със стотици свещи. За Фелисити, която цял живот бе живяла в скромен апартамент в Бостън, подобен разкош бе нещо ново и необичайно.

— Имате много красив дом, Хонора.

— Благодаря. Макар че, трябва да ви призная, предпочитам да живея в Лондон, вместо в тази мрачна и затънтена провинция. Обаче

се страхувам, че ще мине доста време, преди отново да видя любимия си град.

— Лорд Фолкън ми каза за нещастieto с Уилям.

— Ян ме подготви за вероятността той никога да не напусне леглото.

Фелисити спря.

— Не знам как понасяте всичко това.

Младата жена сви рамене и продължи напред.

— Уилям от малък обича приключенията. Като всички от семейство Фолкън. Сигурно сте чули за по-големия му брат Чандлър?

Фелисити кимна.

— Това разби сърцето на стария лорд. А сега и Уилям.

Фелисити зави по коридора и последва домакинята през широките двойни врати. Озова се в прекрасна дневна. В камината гореше огън, изпълвайки помещението с уют. До нея имаше малка софа и две кресла, облицовани с червено кадифе. Подът бе покрит с екзотични светли килими. Върху бюфета искреше сребърен поднос, отрупан с кристални гарафи и чаши.

В съседната стая се разполагаше огромно легло с фини ленени завеси. Две бърбиви прислужници разопаковаха багажа на Фелисити. Вече бяха окачили роклите ѝ в дървения гардероб с изящна резба. В мига, в който Хонора влезе в стаята, разговорът им секна. Двете жени бързо приключиха работата си, поклониха се и излязоха.

Фелисити се запита дали някоя от тях не е виновна за безпорядъка в предишната ѝ стая. Макар че би могъл да бъде всеки един от обитателите на „Гнездото на сокола“.

Щом останаха сами, Хонора се приближи до бюфета, без да изпуска от поглед гостенката си, която с възхищение оглеждаше стаята.

— Какво предпочитате — вино или бира?

— Каквото и вие — Фелисити още не можеше да се опомни от заобикалящия я лукс. Докосна леглото. Необикновено меко. Дюшекът бе пухен, а ленените завеси — украсени с фино избродирания герб на рода Фолкън. Той се виждаше навсякъде — върху тежката златиста покривка за легло, върху завесите на прозорците, над полицата на камината, над леглото.

Хонора ѝ подаде чаша вино.

— Ще ви освежи.

— Благодаря — Фелисити последва младата жена и двете се настаниха в креслата край огъня. — Вече се чувствам по-добре. След тясната каюта на кораба и дългото и уморително пътуване с каретата наистина имах нужда от глътка чист въздух — отпи от кехлибарената течност и усети как приятната топлина се разлива по тялото ѝ.

— Аз предпочитам да пътувам с каляска. Дългата английска зима е ужасно досадна — Хонора отпи от виното си, внимателно наблюдавайки гостенката. — Особено тук, сред безбрежната пустош. Благодаря на Бога, че този сезон не е вечен. Може би през лятото ще се върна в Лондон. Доволна ли сте от стаята си?

— Доволна ли? — Фелисити кратко се засмя. — О, лейди Хонора, не бих могла да бъда по-доволна.

На вратата се почука и Бийн пристъпи плахо.

— Мисис Атертън ми нареди да ви предам, че е приготвила лек обяд.

— Благодаря, Бийн. Да вървим — каза Хонора и остави чашата си върху малката масичка. — Ще се присъединим към доктор Сейнт Джон в библиотеката.

Тя се спусна по стълбите и влезе в една стая, която миришеше на кожа и пушек. Едната стена се заемаше от масивна каменна камина. До нея бе поставена маса, покрита с колосана снежнобяла ленена покривка. Върху нея блестяха сервиз от фин китайски порцелан и сребърни прибори.

Фелисити с благоговение се втренчи в издигащите се от пода до тавана дървени полици, пълни с книги. Ян Сейнт Джон пхна на мястото му някакво томче, което прелистваше, и побърза да се присъедини към дамите.

— Никога досега не съм виждала толкова много книги на едно място — изумено промълви Фелисити. — Баща ми щеше да бъде очарован.

— Вероятно е обичал книгите? — преди да седне, докторът издърпа стола на Хонора, след това и на Фелисити.

— Да. Той беше лекар. Чел е лекции в Харвард.

— Лекар? — Ян рязко вдигна глава.

— Неговата област бяха екзотичните лекарства — Фелисити не видя погледа, който си размениха докторът и Хонора. — Лорд Фолкън

ще се присъедини ли към нас?

— Мислех, че знаете. Стариият лорд никога не става от леглото си.

— Но той ми каза, че довечера ще вечеря заедно с всички в трапезарията.

— Това са просто бълнувания на един болен човек — съчувствено поклати глава Ян.

— Бълнувания? Не разбирам.

В този момент вратата се отвори. Слугите внесоха подносите с храна. Докторът и Хонора опитаха от супата.

— Великолепно — промърмори Ян, преди да продължи сухо: — През повечето от времето моят чичо дори не знае кой е. Силите го напускат и аз се съмнявам, че ще преживее пролетта.

Тревожното ахване на девойката бе единственият звук в стаята. Докторът и Хонора продължаваха да се хранят. Фелисити въздъхна, бутна настрана чинията си и отпи от горещия и силен чай.

Апетитът ѝ се бе изпарил заедно с лекото и весело настроение.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Фелисити тъкмо бе облякла роклята си, с която смяташе да слезе на вечеря, когато на вратата се почука.

— Влез, Бийн — тя отстъпи настрани, искрено зарадвана да види младата прислужница.

— Мисис Атергън ме изпрати да ви помогна — русата коса на момичето бе скрита под шапка, която приличаше по-скоро на ленена салфетка. Черната ѝ рокля бе с два номера по-голяма и пристегнатата около кръста с бяла колосана престилка.

— Много мило. Но аз и сама мога да се справя.

— Ами, тогава ще се опитам да бъда полезна с нещо друго — момичето сложи още няколко цепеници в огъня и огледа стаята, за да види дали не се нуждае от подреждане. Искаше ѝ се да остане още малко. — Защо не ми позволите да ви среща? — попита Бийн, когато Фелисити седна пред тоалетната масичка.

— Добре — младата американка ѝ подаде четката.

— Имате разкошна коса.

— Благодаря. Разкажи ми за себе си, Бийн. Отдавна ли работиш тук?

Момичето бавно прокарваше четката през вълнистата маса и Фелисити притвори очи.

— Откакто навърших осем години, мадам.

— Била си много малка.

— Не чак толкова. Брат ми започна да учи занаят още на седем. Той работи в конюшните. След като родителите ни умряха, лорд Фолкън лично се погрижи да ни уреди на работа в замъка.

— Било е много любезно от негова страна.

— Да, мадам. Той е добър човек. Не знам какво щеше да стане с нас, ако той не ни беше прибрал тук.

— Значи си израснала на това място и познаваш Чандлър и Уилям преди нещастиято?

— О, да. И двамата разгуптяваха сърцата на младите дами. Бяха много красиви. Но проклятието...

— Стига! Нима наистина вярваш в него? — устните на Фелисити се извиха в шеговита усмивка.

Прислужницата кимна сериозно и снижи глас.

— Вие още не сте видели лорд Уилям, мадам. Като го видите, сама ще се убедите, че е обладан от дявола. Гледа втренчено. Мърмори. Изглежда не познава нищо и никого.

Тя зави около пръста си една лъскава къдрица и се зае да я закрепил с изящния гребен, украсен със скъпоценни камъни. Ала той се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Фелисити се наведе, за да го вдигне. Когато се изправи, видя лицето на прислужницата в огледалото. Бедното дете се бе свило от страх и съвсем побледняло.

— Съжалявам — с треперещ глас промълви Бийн. — Наистина съжалявам, мадам.

— Не е станало кой знае какво — нежно рече Фелисити. Видя как момичето се дръпва рязко при вида на протегнатата ѝ ръка. — Какво не е наред, Бийн? Защо си толкова уплашена?

— Нищо. Само... — взе гребена и отново се опита да го закрепил. — Лейди Хонора щеше да ме удари, ако бях проявила такава несръчност. След това щеше да заловя да на мисис Атертън да ме накаже както подобава.

Фелисити с усилие потисна надигналия се в гърдите ѝ гняв.

— И как щеше да те накаже?

— Щяха да ме изпратят в кухнята да мия мръсните съдове и един или два дена да не получавам храна.

Този път Фелисити не издържа.

— Но това е отвратително!

— Да, ама тя е господарката на „Гнездото на сокола“, мадам. Нейно право е да прави каквото си пожелае. Тя се закле да ни уволни всички, ако работата ни не ѝ хареса.

— Знае ли лорд Фолкън как неговата снаха се отнася към слугите? — Фелисити се завъртя на стола си и се обърна с лице към момичето.

— О, мадам, какво би могъл да направи старият лорд? — Бийн страхливо се озърна и зашепна: — Има дни, през които той дори не знае собственото си име. Като сега.

— Сега? — Фелисити скочи.

— Да, мадам. Бях в стаята му само преди половин час. Със Симънс и мисис Атертън. Кожата на лицето му бе жълта като покривката на това легло и мога да се закълна, че той дори не ни позна.

— Тогава вечерята трябва да се отмени! — младата жена се запъти към вратата.

— О, не, мадам. Това е невъзможно! — извика след нея Бийн.

Фелисити се обърна.

— Защо?

— Лейди Хонора е поканила гости.

— Гости? След като свекърът ѝ е толкова болен?

Момичето кимна и започна да върти нерешително края на престилката си.

— Кой ще дойде на вечерята? — рязко запита Фелисити.

— Доктор Сейнт Джон, разбира се. Той често вечеря тук. Също и лорд и лейди Съмървил и тяхната дъщеря Диана.

— Кой са тези хора?

— Стари приятели на лорд Фолкън — момичето отново понижи глас. — Те живеят в една много хубава къща съвсем наблизо.

— Приятели или не... — без да довърши, Фелисити отвори вратата.

— Къде отивате, милейди? — Бийн остави четката и забърза след гостенката.

— При лорд Фолкън. Искам лично да се уверя, че няма достатъчно сили, за да ме съпроводи на вечерята.

Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я смая напълно. Както ѝ каза Бийн, кожата на лорд Фолкън беше пепелява, а дишането му — трудно и мъчително. Това не беше същият човек, който бе видяла сутринта. Само за няколко часа той се бе състарил до неузнаваемост.

Фелисити придърпа стола до леглото, седна и взе ръката му.

— Лорд Фолкън, чувате ли ме?

Клепачите на стареца трепнаха, но останаха затворени.

Фелисити пипна челото му. Влажно и лепкаво. Смъртта сякаш вече бе оставила отпечатъка си върху него. Тя се приближи и твърдо рече:

— Лорд Фолкън, аз съм Фелисити Андрюс, дъщерята на Робърт. Спомняте ли си своя стар приятел Роб?

При тези думи очите на болния се отвориха и той се втренчи блуждаещо в лицето, плуващо пред него.

— Роб, наистина ли си ти? О, благодаря на Бога! Знаех, че ще дойдеш. Ти си единственият човек на тази земя, който може да ме спаси.

Фелисити потръпна.

— Виж как съм наказан да плащам за греховете си — изхриптя старият мъж.

— Шшт, успокойте се — ласкаво промълви тя. — Сигурна съм, че нямате никаква вина за изкупване.

— Не, имам — гласът му още отслабна и той остана няколко минути със затворени очи. Гърдите му мъчително се повдигаха. Найсетне отвори очи и се втренчи във Фелисити. Ръката му нежно стисна нейната. — Ти знаеше. Ти винаги си знаел, нали, Роб?

Тъй като тя не отвърна нищо, той затвори отново очи, сякаш искаше да се предпази от нов пристъп на болка.

— Разбира се, че знаеше. Ти винаги си прозирал моите малки измами — лордът въздъхна — дълбоко и тежко. Изглежда най-последно се чувстваше облекчен и освободен от бремето на тайната си. — Не само страстта към приключенията ме накара да те убедя да дойдеш с мен в Африка. Знаех, че ти няма да устоиш на възможността да видиш с очите си как онези магьосници приготвят лековете си. Но аз имах... и други причини.

Фелисити изненадано възкликна и старецът побърза да продължи:

— А, няма да отричам нищо. Трябваше да се откъсна от съпругата на брат ми. Можеш да ме обвиняваш, и с право, че флиртувах с нея и се опитвах да я съблазня. Толкова се срамувах от себе си. Помислих, че ако замина някъде надалеч, тя ще ме забрави и ще спаси брака си. Но това беше глупав и егоистичен план, който едва не ни струва живота. Когато двамата с теб паднахме в онази пещера, аз дадох тържествено обещание, че ако оцелея, ще живея като почтен човек и ще положа всички усилия да поправа стореното.

Трогната от изповедта му, Фелисити нежно притисна ръката му към бузата си.

— Не е нужно да ми разказвате всичко това.

Той покри ръката ѝ с дланта си.

— О, не, длъжен съм, Роб! Ти трябва да знаеш истината. Чувствам се така, сякаш цяла планина се е смъкнала от плещите ми. А сега ми обещавай, че ще откриеш лекарството. Разбираш ли, те...

Внезапно се огледа наоколо. В очите му се четеше ужас.

— По-добре да си тръгваш, преди да са те открили...

— Те?

Вместо да отговори, лордът допря пръст до устните си и поклати глава.

— Но аз не мога да ви оставя — прошепна Фелисити. — Някой трябва да бъде с вас.

— Аз имам ангел, който ме пази.

— Ангел?

Старецът лукаво ѝ намигна.

— И двамата го знаем. Сега върви, Роб. И целуни прекрасната си съпруга от мен.

Докато отиваше към вратата, в очите ѝ запариха сълзи. Осъзна, че наистина се надява в този миг там, на небето, баща ѝ да целува своята любима съпруга и двамата да са открили вечния мир.

Потънала в тези мисли, тя не чу леките стъпки зад гърба си. Когато стигна на стълбата, внезапно нещо я разтърси и сякаш нечии ръце я бутнаха грубо отзад. Фелисити нададе уплашен вик, крака ѝ се закачи в полата и тя политна.

Стълбите бяха стръмни, а долната площадка — опасно далече. Падането можеше и да не бъде фатално, но със сигурност щеше да свърши със счупени кости и натъртвания. Това прелетя за миг в главата ѝ и Фелисити закри лицето си с ръце, за да омекоти удара. Но тъкмо тогава две силни ръце се обвиха около кръста ѝ. Обля я гореща вълна. Нежно бе изправена на крака. После също така внезапно топлината изчезна.

Фелисити закричи по коридора по посока на гласовете. Когато застана на прага на салона, разговорите секнаха. Всички глави се извърнаха към нея.

— Най-последно! — Ян Сейнт Джон се бе облегал с една ръка на полицата на камината, а в другата държеше кристална чаша с бира.

Изглеждаше отпочинал и доволен. В главата ѝ изплуваха думите на Гарет: *Това е мое право като господар на имението.*

Докторът изглежда се чувстваше като у дома си в „Гнездото на сокола“.

— Накарайте ни да ви чакаме. Елате да ви запозная с нашите гости.

Хонора прекоси стаята, а копринените поли на роклята ѝ прошумоляха. Очите ѝ се впиха изпитателно в лицето на девойката.

Преди да дойде в салона, Фелисити се бе отбила за малко в стаята си, за да се успокои. Внимателно беше пригладила косата си и бе изчакала дишането ѝ да се нормализира. Сега, докато се оглеждаше наоколо, младата жена се запита дали някой от присъстващите не се чувства виновен.

— Мис Фелисити Андрюс, позволете да ви представя лорд и лейди Съмървил и дъщеря им Диана.

Фелисити протегна ръка и лорд Съмървил галантно я целуна. Безупречно подстриганите му коса и мустаци вече сребрееха. Въпреки малкото коремче, все още притежаваше стегнатата стойка на военен.

Пълничката му съпруга бе с розова рокля, вероятно конфекция, твърде младежка за годините и фигурата ѝ. На шията ѝ блестеше огърлица с диаманти и перли, която навярно струваше цяло състояние. Усмивката ѝ бе топла и искрена.

— Добре дошли в Англия, скъпа моя.

— Благодаря — Фелисити се обърна към дъщерята на лорд и лейди Съмървил. — Диана, радвам се да се запозная с вас. Надявам се, че ще станем приятелки.

— Би било чудесно! — Диана стисна ръката ѝ и се усмихна.

— Разбрах, че сте стари приятели на лорд Фолкън — отбеляза Фелисити.

— О, да — лорд Съмървил енергично кимна. — Двамата с Оливър израснахме заедно, а след това бяхме заедно и в Оксфорд. Мюриъл и аз присъствахме на сватбата му в Индия. Тъгувахме заедно с него, когато любимата му Катрин почина преди две години.

— Изглежда е преживял много мъка? — Фелисити видя как очите на Диана плувват в сълзи и тя извърща глава.

— Да престанем с този сантиментален разговор — рязко се намеси Хонора, даде знак на прислужницата и си наля вино. Тонът ѝ

съвсем ясно показваше, че е раздразнена. — Какво ви забави, Фелисити? Да не би Бийн отново да е била несръчна?

Отново? Нима тази жена я шпионираше?

— Бийн е много полезна. Закъснях, защото отидох за малко в стаята на лорд Фолкън.

— Как е моят стар приятел? — лорд Съмървил взе чаша уиски от подноса.

— Тази вечер изглежда доста слаб. Обаче успя да поговори малко с мен. Мисля, че това му подейства добре.

— Да поговори? Вие сте го подтиквали да говори? — очите на Хонора сърдито блеснаха. — Настоявам да се въздържате от посещения при моя свекър, освен ако преди това не сте ги съгласували с мен — видя изненаданите лица на присъстващите и побърза да добави: — Като господарка на „Гнездото на сокола“, аз съм отговорна за бащата на Уилям — стрелна с поглед доктор Джон. — Не си ли съгласен с мен, Ян?

— Напълно — остави празната си чаша върху подноса и тя издрънча. — Възрастният човек е твърде болен. Прекалено изтощително е за него. Аз предложих на Хонора да ограничи и посещенията на Симънс само до едно или най-много две на ден.

— Но това е безсърдечно! — възкликна Диана. Всички обърнаха погледи към нея. С пламнали страни девойката добави: — Това ще разбие сърцето на Симънс. Ти си ми казвал, татко, че двамата са неразделни от деца.

— Така е. Симънс бе обучаван за този пост от баща си, който бе иконом на бащата на Оливър. Откакто се помня, Симънс винаги се е грижил за Оливър. Освен, разбира се, когато Оливър се запиляваше из някое забравено от Бога кътче. Всички мъже от рода Фолкън са били авантюристи — добави с въздишка лорд Съмървил.

Мауд застана на прага и обяви:

— Вечерята е готова, мадам.

Хонора кимна доволно и подаде ръка на лорд Съмървил, който я поведе към трапезарията. Доктор Ян Сейнт Джон съпровождаше лейди Съмървил, а Диана и Фелисити вървяха зад тях.

— Имахте ли възможност да видите Уилям? — меко попита Диана.

Фелисити поклати глава.

— Не. Още не.

— Може би така е по-добре — гласът на Диана затрепери и тя добави: — Изглежда отслабва с всеки изминал ден.

— Не е ли по-добре да бъде настанен в болница?

Младата жена поклати глава.

— Хонора няма да пожелае и да чуе за това. Тя иска Уилям да е близо до нея. Те току-що се бяха оженили, когато това се случи. Кой би могъл да я вини, че иска да прекарва колкото се може повече време със съпруга си, преди...

Гласът ѝ заглъхна и тя прехапа треперещата си долна устна.

— Ето ни и нас — лорд Съмървил помогна на Хонора да заеме мястото си начело на дългата маса, Ян Сейнт Джон се настани от дясната ѝ страна, а лейди Съмървил — от лявата. Диана седна до баща си, а Фелисити зае мястото до доктора.

Поднасянето на храната ставаше бавно и беше истински ритуал. При други обстоятелства Фелисити би го намерила за невероятно преживяване. Печеното прасенце, говеждото и овнешкото бяха приготвени съвършено. Плодовата пита на мисис Кук бе най-вкусната на света. Но вечерта ѝ се стори дълга и скучна. Безкрайните разговори ѝ действаха на нервите. От главата ѝ не излизаше мисълта, че някой тук иска да я нарани, а може би и да я убие. В същото време на горния етаж лежеше един самотен възрастен мъж, който се надяваше на някакво чудо. Но защо бе повикал баща ѝ? Опитът и уменията на Робърт Андрюс като лечител се ограничаваха единствено до използването на екзотични билки.

— Знам, че копнеете за вълнуващия живот в Лондон — обърна се лейди Съмървил към домакинята, — но се надявам, че ще започнете да гледате малко по-снизходително и на нашата мила английска провинция.

— Е, животът тук си има своите достойнства — отвърна лейди Хонора, отмести чинията си с плодов пай и взе чашата си с вино.

— Ами ти, Ян — намеси се лорд Съмървил, — мисля, че е облекчение да се завърнеш у дома след толкова години странствания.

Фелисити вдигна глава.

— Къде сте били, доктор Джон?

— В Африка — завъртя столчето на чашата, загледан в искрящата кехлибарена течност. — Очарователно място.

Фелисити усети как по гърба ѝ полазват ледени тръпки.

— И какво сте правили в тези далечни земи?

Докторът вдигна глава и срещна погледа ѝ. Усмивката му бе смразяваща.

— Изучавах екзотичните билки.

ГЛАВА ПЕТА

Нервите на Фелисити бяха опънати до край. Повече не можеше да се концентрира върху разговора на масата. Всичките ѝ мисли се въртяха около един неоспорим факт. Лорд Фолкън бе повикал своя стар приятел не само защото се нуждаеше от близък човек. Не, отнасяше се до нещо много повече. Той се нуждаеше от опита и знанията на баща ѝ.

Възможно ли бе болестта на възрастния мъж да е предизвикана от някого? Ако предположението ѝ бе вярно, това означаваше, че красивият и очарователен млад мъж до нея...

Тя рязко бутна чинията си.

Разговорите внезапно секнаха.

— Какво има, скъпа? — лорд Съмървил докосна ленената кърпа до устните си и понечи да се изправи. Възпря го ръката на лейди Хонора, която докосна ръкава му.

— Нищо. Може би съм уморена — Фелисити направи няколко неуверени крачки, като се надяваше, че треперещите ѝ нозе няма да издадат. — Моля ви, не искам да разваляте вечерята си заради мен. Просто ще изляза да глътна малко свеж въздух.

— Когато се почувствате по-добре — с нотка на нетърпение заяви лейди Хонора, — ще ви очакваме да се присъедините към нас в салона.

— Благодаря — Фелисити повдигна края на роклята си и побърза да излезе от трапезарията.

Щом се озова в коридора, младата жена се облегна на студената каменна стена и притисна ръка към гърдите си, за да успокои разтуптяното си сърце. Ако страховете ѝ се потвърдят, това ще означава, че се е озовала във владенията на дявола. Потръпна, сякаш ледени пръсти докоснаха сърцето ѝ. Който бе разхвърлял багажа ѝ и я бе бутнал по стълбите, навярно искаше да я предупреди. Да я изплаши и да я накара да се махне. Ами ако остане? Животът ѝ, подобно на този

на стария лорд Фолкън, щеше да бъде в смъртна опасност. Нима и Гарет не ѝ бе казал същото?

Пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои и да си направи план за действие. Точно сега собствените ѝ страхове нямаха значение. Много по-голяма опасност бе надвиснала над лорд Фолкън. А може би и над сина му, прикования към леглото Уилям. Първото нещо, което трябваше да направи, бе да разбере къде се намира той. Трябваше да го види. Това посещение може би щеше да потвърди или да отхвърли страховете ѝ.

Взе една свещ и тръгна по слабо осветения коридор. След няколко неуспешни опита, най-сетне откри една тънеща в мрак всекидневна. Единствената светлина идваше от огъня в камината. Фелисити видя ивица светлина, процеждаща се под прага на някаква затворена врата. Прекоси всекидневната и я отвори. Вътрешната стая тънеше в сенки. Гореше само една свещ.

Един мъж лежеше в леглото. Смачканите завивки издаваха неспокоен сън. Той изпъшка, разпери ръце и се обърна по гръб.

Фелисити изчака няколко секунди, но мъжът не помръдна и тя приближи до леглото. Вдигна свещта. Когато пламъкът освети лицето му, от устните ѝ се изтръгна смаян вик. Мъжът удивително приличаше на Гарет. Имаше дълга тъмна коса, която отчаяно се нуждаеше от подстригване, широки рамене, тънка талия и дълги крака. Тялото му все още бе силно и мускулесто.

— Значи ти си Уилям — промърмори Фелисити.

В този миг очите му се отвориха и младата жена изживя още един шок. Те бяха тъмни и изпълнени с болка, също като на Гарет.

— Кой си... — погледът му се насочи към свещта и той се сви, сякаш очакваше да му причинят болка.

— Приятел — прошепна Фелисити.

Изглежда не я чу, защото започна да мърмори някакви проклетия. Опита се да се изправи, но изнемощяло се отпусна назад. Сетне се втренчи в нея с поглед, който я накара да изтръпне, и продължи да бърби нещо неразбираемо.

Фелисити чу как вратата на дневната се отвори и затвори. Мили Боже! Някой идваше! Трябваше да се скрие! Озърна се отчаяно и бързо се мушна в един гардероб, като преди това духна свещта. След миг

надникна през притворената врата и видя някаква сянка да се приплъзва към леглото.

— О, любими мой — разнесе се страстният шепот на жена.

Фелисити изпита чувство на вина, задето неволно става свидетел на нежните мигове между съпруг и съпруга.

— Скъпи мой Уилям. Чувствам се толкова безпомощна. Сърцето ми се къса, като те гледам в това легло.

Когато очите на Фелисити привикнаха с тъмнината, тя разбра, че край леглото не беше лейди Хонора. Роклята на жената не бе с дълбоко деколте и толкова ярка. Имаше семпла и елегантна кройка.

Фелисити изумено се втренчи в нея.

Жената край леглото, която нашепваше любовни слова, бе Диана Съмървил.

Фелисити бе толкова смутена, че нямаше сили да излезе от скривалището и да се опита да утеши страдащата жена. Диана милваше челото на любимия си и нежно му шептеше. Изглежда ласките ѝ го успокоиха, защото Уилям въздъхна и потъна в сън. Диана приглади завивките, оправи възглавниците и тихо излезе.

Чак тогава Фелисити напусна скривалището. Докато вървеше към апартамента си, се опита да осмисли сцената, на която бе станала свидетел.

Възможно ли бе Диана и докторът да са се съюзили в желанието си да унищожат „Гнездото на сокола“? Но какъв мотив би могла да има Диана? Фелисити спря за миг. Не, Диана беше по-скоро влюбена. Но ако не е тя, тогава имаше някой друг, който помагаше в пъкленото дело на доктора! Той не би могъл да успее сам. Дали не е Хонора? Но с каква цел? Та тя вече бе господарка на „Гнездото на сокола“. Какво щеше да спечели от смъртта на свекъра и съпруга си?

Фелисити отчаяно въздъхна. Имаше нужда от приятел, който да я ориентира в този лабиринт.

— А, ето ви и вас, мадам — Бийн тъкмо слагаше една цепеница в камината. — Тази вечер е много студено. Помислих си, че сигурно ще искате да се посгреете.

Фелисити приближи до огъня и седна на малката софа.

— Какво знаеш за господарката на „Гнездото на сокола“, Бийн? — предпазливо попита тя.

Малката прислужница сви рамене.

— Не много, мадам. Лейди Хонора е истинска загадка. Последното нещо, което лорд Фолкън очакваше от сина си, бе да се завърне от пътешествие със съпруга. Особено след като... — тя млъкна по средата на изречението и отмести поглед.

— Продължавай, Бийн. Особено след като...?

Малкото момиче се отпусна върху табуретката в краката на Фелисити и зашепна:

— Извинете, мадам, но всички тук знаят, че лорд Уилям и Диана Съмървил се обичаха. Още от деца. Това едва не разби сърцето на лейди Диана, но въпреки всичко тя се опита да се сприятели със съпругата му.

— Разкажи ми за злополуката. Знаеш ли как е станало?

Бийн кимна.

— Конят на лорд Уилям се препънал по време на надбягване.

— С кого се е надбягвал?

С доктор Сейнт Джон — малката прислужница обви коленете си с ръце. — Докторът се похвали, че неговият жребец може да надбяга всеки кон в Англия и предизвика братовчед си. Всички знаят, че лорд Уилям никога не би пропуснал предизвикателство, пък и толкова се гордееше с Тициан, неговия черен жребец.

— Как реагира младата съпруга на лорд Уилям, когато узна, че предстои такова опасно надбягване?

Бийн се замисли за миг.

— Бих казала, че беше доста въодушевена от цялата работа, мадам. Тя често се оплакваше, че тук няма никакви развлечения.

Фелисити гледаше втренчено пламъците. В главата ѝ препускаха ужасяващи мисли.

— Струва ми се, че е изпитала много по-силна тръпка, отколкото е очаквала — помълча и добави: — Моля те, иди да ме извиниш пред лейди Хонора. Кажи ѝ, че съм неразположена и тази вечер няма да се присъединя към гостите ѝ в салона.

Сребърният полумесец огряваше нощното небе. Светлината му проникваше през високите тесни прозорци, докато Фелисити бавно се разхождаше из галерията на горния етаж. Пламъците на свещите рисуваха фантастични фигури по стените, преплетени в зловещ танц.

Бийн й бе разказала за тази галерия, по чиито стени висяха портретите на всички господари на замъка. Фелисити вдигна високо свещта и се вгледа внимателно в лицата. Въпреки че през годините модата се бе променяла много и дрехите им бяха съвсем различни, всички те поразително си приличаха. Едни и същи тъмни коси. Пълни, изваяни устни, твърдо стиснати, без следа от усмивка. Проницателни и умни очи.

Движеше се бавно. Спираше, за да прочете името, датата на раждането и на смъртта. Когато стигна до най-отдалечения край на галерията, спря пред един портрет и с разтуптяно сърце вдигна свещта, за да разгледа лицето на първия лорд Фолкън.

— Какво правите тук? И то в този късен час?

Фелисити рязко се обърна и притисна ръка към гърлото си.

— Мауд... мисис Атертън. Вие... доста ме стреснахте.

Икономката я изгледа намръщено.

— Лейди Хонора каза, че сте неразположена.

— Чувствам се малко отпаднала и уморена, но не можах да заспя. Реших да разгледам замъка — знаеше, че бърби несвързани глупости и се извърна, за да избегне изпитателния поглед на жената. В този миг обаче свещта й освети лицето на Гарет и от гърдите й се изтръгна вик.

Икономката проследи погледа й и погрешно разбра реакцията й.

— Доста страшно лице, нали? — застана до Фелисити и се втренчи в портрета. — Но в същото време красиво и привлекателно. Това е Гарет, първият лорд Фолкън. Много смел благородник и близък приятел на Хенри VIII^[1] — забеляза изненаданото лице на Фелисити и продължи:

— „Гнездото на сокола“ му е подарък от краля. Казват, че самият той много често идвал тук да ловува с приятеля си. И, разбира се, да ухажват дамите. „Гнездото на сокола“ има изключително интересна история. Поставила съм си за цел да я изуча.

— Как първият лорд Фолкън е...? — Фелисити не можа да се насили да произнесе думата.

— Умрял? — преди да получи потвърждението на младата жена, Мауд Атертън заговори: — Приел предизвикателството за дуел от брат си Адриан.

— Собственият му брат?

— Всъщност бил му полубрат. Адриан бил незаконороден, но копнеел да притежава „Гнездото на сокола“ и го разправял на всички.

— И бил готов да убие заради това?

— Искал е много повече от „Гнездото на сокола“. Разправят, че Гарет бил влюбен в Кара, девойка от селото, която отвърнала на любовта му. Адриан се подигравал на брат си и се хвалел пред всички, че ще го убие и ще се ожени за Кара, а пък „Гнездото на сокола“ ще принадлежи на неговите наследници, тъй като Гарет нямал деца.

— И Гарет не е могъл да спаси любимата си от Адриан?

— Именно това искал отчаяно. Владеел отлично меча и бил много смел. Но вместо да се бият само двамата, Адриан изпратил цяла армия срещу него. Гарет бил принуден да остане в замъка и да защитава своите хора и фермери. Това било задължение на господаря на имението. Сърцето му се късало, тъй като трябвало да пожертва любовта заради дълга. И той останал, въпреки че знаел, че завинаги изгубва жената на живота си.

Фелисити вдигна още свещта, за да разгледа по-добре тъжните, изпълнени с болка очи.

— Казват, че Гарет все още се скитал из замъка. И макар че кървавото предателство е станало преди много векове, той отказвал да премине във вечността, защото е преследван от непоносимата мисъл, че любимата му носи детето на друг мъж.

— Искате да кажете, че Адриан е изпълнил заканата си?

— Да — Мауд посочи следващия портрет. — Това е Александър, синът на Кара и Адриан. Така че всички следващи владетели на „Гнездото на сокола“ са потомци на Адриан, а не на Гарет.

Няколко минути двете жени останаха мълчаливи и замислени.

Когато икономката се обърна, за да си върви, Фелисити я докосна с ръка.

— Мисис Атертън, знам, че сигурно сте много уморена от всички задължения, които имате тук, в „Гнездото на сокола“. Благодаря, че ми отделихте толкова много време.

Жената погледна ръката си, после и Фелисити. Устните ѝ бяха стиснати.

— Никога не съм толкова уморена, че да не говоря с някого, който искрено се интересува от обитателите на „Гнездото на сокола“ — замисли се за миг и добави: — Ако искате да научите повече, тук

има една книга. Тя е стара и прашна и трудно се чете, тъй като е писана на ръка. В нея е историята на „Гнездото на сокола“. Намира се на най-високата полица в библиотеката, до Библията. Само аз и още неколцина други знаят за съществуването ѝ.

Дали имаше нещо като... приятелска искра в очите на по-възрастната жена? Фелисити изпита желание да я прегърне. Мауд Атертън се обърна и си тръгна. Девојката остана сама пред портретите на лордовете Фолкън. Те все така се взираха в нея.

Беше настъпил онзи необикновен час малко преди зазоряване. Мека бисерна мъгла обвиваше земята. Целият свят си почиваше.

Фелисити седеше на каменната пейка в градината, замислена за фамилната история на рода Фолкън. Всичко бе там, точно както обеща Мауд Атертън. Раждания, смърт, войни. Хора, които бяха обичали. Хора, които не бяха открили любовта. Страниците бяха изписани от самите обитатели на замъка.

Младата жена прелисти и усети топлина. Прииждаше на вълни. Фелисити свали шала си. Знаеше, че е Гарет.

Остави книгата настрани и се обърна към него.

— Защо не ми каза, че някой се опитва да убие лорд Фолкън?

— Защото това е свещена тайна — гласът му бе гневен. — Аз те предупредих. И то много повече, отколкото ми е позволено.

— Позволено?

— Съдбата не ми разрешава да се намесвам в делата на този свят.

Фелисити усети вълнението му и видя болката в очите му. Най-сетне разбра.

— Твоите сили са ограничени?

— Сили... — изрече думата с омраза. — Моите... сили са безсилни да помогнат на тези, които обичам.

— Значи ти е разрешено да обичаш?

— Любовта не може да бъде разрешена или неразрешена — той присви очи. — Любовта е силно чувство, толкова силно и могъщо, че излиза извън рамките на времето и пространството. Любовта... — извърна се, но Фелисити видя страстта в очите му. — Любовта е едновременно болка и удоволствие.

— Съжалявам, Гарет. Знам за Кара и за това, че си бил принуден да избираш между дълга и любовта.

— Принуден? — мъжът я погледна. — Не. Всеки сам прави избора си. Аз избрах да спася живота на много хора, вместо на един, дори и този един да е най-скъпият за мен.

— О, Гарет! — изпита мъка при вида на мрачното му лице и протегна ръка, за да го докосне. Той веднага се отдръпна, но Фелисити пристъпи по-близо и дръзко го хвана за ръката. — Страдал си твърде много!

Той се втренчи в ръката ѝ и за миг тя си помисли, че ще я отмести, но какво беше смайването ѝ, когато той нежно я поднесе към устните си. Горещият му дъх опари пръстите ѝ.

— Знаеш ли, малко щастливо личице, че ти си първата жена след Кара, която докосвам?

— Аз знам, че ти беше този, който ме хвана на стълбите.

— Да, а твоето докосване може би ще бъде моята гибел — с нежност, каквато тя не вярваше, че съществува, той вдигна ръката ѝ и я допря до бузата си. — Ти докосна не само ръката ми, ти докосна сърцето ми.

— Гарет...

— Шшт! — макар че той не помръдваше, Фелисити почувства как две ръце се отпускат върху раменете ѝ и я придърпват по-близо. Устните им бяха само на сантиметри. Между тях трептеше и пулсираше топлина. — Така и така вече нарушихме правилата, сега ще пристъпя още едно. Ще усетя вкуса на устните ти.

Фелисити се запита дали не трябва да се възпротиви, но веднага отхвърли тази мисъл. Тя искаше това, което и той искаше. Облегна се на него и въпреки че Гарет изобщо не се помръдна, устните му се плъзнаха по нейните.

Желанието бе толкова остро, толкова болезнено, че и двамата отстъпиха крачка назад. Тъмните му проницателни очи сезираха в нейните и сякаш четяха най-съкровените ѝ мисли. Тя бе изгубена. Въздъхна и отново му предложи устните си. Този път натискът на ръцете му бе по-груб. Той я привлече към гърдите си, простена и впи устни в нейните.

Това бе нещо повече от желание. Повече от страст. Нещо толкова силно, толкова завладяващо, че не можеше да бъде задоволено. Нито

целувките, нито докосването можеха да утолят тази жажда. Топлината, която ги обгръщаше, се нажежаваше все повече и повече. Усещаха вече как прехвърчат искри.

Те се докосваха! Ръцете му притискаха бедрата ѝ към неговите, плъзваха се по гърба ѝ, разтриваха кръста ѝ, раменете, меката извивка на шията. Той я докосваше след векове, прекарани в самота.

Ръцете ѝ се обвиха около кръста му, а тялото ѝ се притисна към неговото. Галеше гърдите му. Пръстите ѝ разтвориха ризата му. Фелисити простена, обви ръце около врата му и се отдаде на най-невероятното удоволствие. То бе примесено с болка. Той я искаше. Искеше я с отчаяние, което граничеше с лудостта. Тук. Сега.

Знаеше, че бе пресякъл линията. Ала знаеше също, че това повече нямаше значение. Не можеше да спре, както не можеше да усмири небесните гръмотевици. Силата му имаше граници. А точно сега цялата му мощ бе концентрирана върху жената в прегръдките му. Жена от плът и кръв. Топла. Отдаваща се. Красива.

Невинна.

Тъкмо това го спря. Призовавайки на помощ волята си, Гарет вдигна глава и отстъпи. Изведнъж се почувства ограбен. Сърцето му се сви от копнеж и неутолена жажда.

А което бе още по-лошо, усети как цялата му сила го напуска. Това бе цената на непокорството и на това, че си бе позволил да се отдаде на чувствата си. Той отлично познаваше правилата. И най-безразсъдно ги бе нарушил.

Фелисити се смути. Как можа толкова лесно да се поддаде на очарованието на този мъж? Къде остана хладният ѝ разум?

— Пази се, мое малко щастливо лицеце! — колко трудно му бе да говори! Не можа да устои на потребността да я докосне за последен път — прокара пръст по извивката на веждите ѝ, по бузата, по пълните ѝ чувствени устни. Този невинен жест изцеди още от силата му. — Не искам нищо лошо да ти се случи.

— Аз мога... мога да се грижа за себе си — тя отстъпи назад.

Изведнъж усети студения утринен въздух. Вдигна глава и видя как един сокол литва в небето. Беше сама.

[1] Хенри VIII (1491–1547). Крал на Англия от 1509 г. Известен с шестте си жени, две от които е обезглавил. Скъсва отношенията с

папата и въвежда протестантството в Англия. Баща на Мария Тюдор, известна като Кървавата Мери, и на Елизабет I. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Фелисити се промъкна тихо в апартамента на лорд Фолкън и приседна край леглото му. Толкова много въпроси се въртяха в главата ѝ. Чувстваше се неспокойна, трябваше да поговори с въззрастния мъж веднага щом се събуди. Преди доктор Сейнт Джон да е направил ежедневното си посещение.

— А, скъпа моя! — лордът отвори очи и ѝ се усмихна. — Сънувах прекрасен сън. Двамата с Роб бяхме тръгнали на поредното приключение. Той, разбира се, търсеше нови знания, а аз — други съкровища.

— И открихте ли ги? — нежно попита младата жена.

На устните му се изписа лукава усмивка.

— Казах ти, че беше прекрасен сън, а това означава, че имаше и щастлив край. Най-щастливият край — надигна се с усилие. Фелисити му помогна, подложи възглавниците под гърба му и го нагласи удобно. — А сега ми кажи, какво доведе моята красива гостенка в стаята на един старец, и то толкова рано?

— Чудех се защо сутрин изглеждате толкова добре, а толкова... объркан — следобед.

— Така ли изглеждам? Объркан?

Тя кимна.

— Значи страховете ми се потвърждават — въздъхна болният.

— Затова повикахте баща ми, нали?

Гласът на Оливър стана едва доловим шепот.

— Каквото и да ми дават, не са го купили от аптеката в нашето селце. Би предизвикало слухове — хвана ръката ѝ. — Стоварвам върху раменете ти ужасно бреме, скъпа моя. Сигурно осъзнаваш, че животът ти е в опасност.

— Не повече от вашия, лорд Фолкън. Но въпросът е защо. Защо Ян Сейнт Джон, вашият собствен племенник, ще иска да ви причини зло?

— Може би е узнал за прегрешенията ми на младини и сега търси отмъщение. Аз едва не застанах между баща му и майка му. Обаче те уверявам, че се разкаях за греховете си. А и това се случи толкова отдавна. А може и просто да изпитва ревност, защото аз съм по-големият брат, наследих „Гнездото на сокола“ и титлата, докато за баща му остана едно малко имение наблизко.

Фелисити обхвана студените му ръце.

— Снощи видях Уилям.

— Как е моят син? Не съм го виждал от много време. О, скъпа моя... — нещастният лорд стисна силно ръцете ѝ и тя усети ускорения му пулс. — Страхувам се повече за Уилям, отколкото за себе си.

— Ще го посетя след малко — прошепна Фелисити — и ако предчувствието не ме лъже, ще го намеря в по-добро състояние. А сега трябва да вървя, преди лейди Хонора да е станала.

На вратата Фелисити се обърна.

— Още един въпрос, лорд Фолкън. Може ли да откажете да вземете лекарството си?

— Доктор Сейнт Джон стои при мен, докато не го глътна.

Ревнивият племенник не оставя нищо на съдбата, помисли си тя. Когато излезе, на лицето ѝ бе изписано мрачно изражение.

Огънят в стаята на Уилям отдавна бе изгаснал — тлееха само въглени. Свещта също бе догоряла. Стаята изглеждаше студена и влажна. Но лицето на мъжа в леглото лъщеше от пот. Дори и на сън той явно водеше жестока битка с враговете си.

Фелисити придърпа един стол до леглото и седна. Оправи полите на роклята си и когато вдигна глава, видя, че очите му са широко отворени и немигащо се взират в нея.

— Коя си ти? Не съм те виждал. Да не би да си ми донесла друго отвратително лекарство?

Тя поклати глава.

— Дойдох тук по молба на баща ви, лорд Фолкън. От Америка. Казвам се Фелисити Андрюс. Дъщеря съм на един стар приятел на баща ви — Роб.

Мъжът видимо се отпусна.

— Как е татко? Хонора ми каза, че бил на прага на смъртта.

— Не съвсем. Нито пък вие... — плахо добави тя.

— По-добре да бях, отколкото да съм прикован към това легло до края на дните си. За един Фолкън да бъдеш сакал е по-лошо от смъртта.

Младата жена погледна към завивките, които скриваха краката му.

— Опитвали ли сте се да ходите?

— Веднага след нещастieto. Строполих се като камък.

— А след това?

Той сви рамене.

— Струва ми се, че понякога си спомням как ходя. Обаче когато се събудя, отново съм в това легло и разбирам, че е било само глупав сън.

— Какво друго сънувате?

— Все глупости — той се извърна, явно се срамуваше да срещне погледа ѝ. — Сънувам една стара любов, тя е млада и красива, както когато бяхме още деца, шепне ми... — млъкна, засрамен, че е казал много. — Сънищата са жестоки. Но не толкова, колкото действителността! Защото действителността, мис Андрюс, е увереността, че никога повече няма да стана от това легло.

— Ами ако ви кажа, че това не е истина? Че вашите сънища са самата действителност?

Лорд Уилям протегна ръка, за да я накара да замълчи.

— Ако сте дошли, за да се подигравате на моето нещастие...

— Хванете ръката ми, Уилям и ще разберете дали ви казвам истината.

Един дълъг момент той се взира в протегнатата ѝ ръка и тя видя как по лицето му пробягва цяла гама от чувства. Съмнение. Страх. Бавно надигащ се гняв срещу жестокостта на предложението ѝ. Но накрая, решен веднъж завинаги да приключи с това, той я пое. Авантюристът Фолкън победи.

Отметна завивките. Пусна краката си на пода. За няколко секунди остана неподвижен със замаяна глава. Сетне пое дълбоко дъх, стисна силно ръката ѝ и се приготви да се изправи.

В този миг вратата на дневната се отвори. Фелисити гневно изпъшка.

— Легнете, Уилям. Не споменавайте никому за посещенията ми.

Бутна го отново върху възглавниците, зави го с одеялото, върна стола на мястото му и бързо се пхна в гардероба.

През малката пролука на вратата видя как доктор Сейнт Джон влиза в стаята, последван от Хонора.

— Лекарството ти, Уилям — каза докторът. В ръката си държеше малко шишенце, пълно с някаква тъмна течност.

— Не! Не го искам — разнесе се приглушен глас.

— Май тази сутрин проявяваме характер, а? — това бе лейди Хонора.

Докато Фелисити ужасено наблюдаваше, тя повдигна главата на Уилям от възглавницата. Сейнт Джон поднесе шишенцето до устните му и го застави да изпие цялата течност. Уилям се задави, закашля се, но след няколко секунди притихна.

Малко по-късно, когато двамата вече си бяха отишли, Фелисити се измъкна от скривалището. Мъжът в леглото лежеше вцепенено, очите му бяха празни, а тялото — безпомощно отпуснато.

Щом излезе от спалнята на Уилям, Фелисити почувства трептящата топлина, която винаги предизвестяваше появата на Гарет. Тя спря и изчака да се покаже.

— Играеш си с огъня. Ако не внимаваш, ще изгориш. Едва не те хванаха!

— Трябваше да разбера дали предположенията ми са верни. Но след като вече знам, че лейди Хонора и доктор Сейнт Джон тровят Уилям и баща му, трябва да разбера защо желаят смъртта им.

Гарет поклати глава.

— Ти си по-невинна, отколкото си мислех, мое малко щастливо лице! Нима не разбираш? Ян копнее да притежава не само „Гнездото на сокола“, но и съпругата на Уилям.

— И Хонора ли чувства същото към Ян?

— Да. Тя се омъжи за Уилям единствено заради парите и титлата му. Когато той умре, Ян — единственият жив наследник, ще получи всичко. Това е проклятието на Фолкън. Не нашата любов към приключенията или фактът, че повечето от нас са умрели млади. Проклятието е, че тези, които най-малко заслужават да го наследят, го желаят най-силно — и те са готови да направят всичко, за да постигнат дяволските си цели — даде й знак да го последва. — Ела! Трябва сама да се увериш.

Фелисити го последва по коридора. Най-накрая спряха пред разкошния апартамент на Хонора. Вратата на дневната бе леко открената. Вътре се виждаха силуетите на мъж и жена, сключени в прегръдка.

— Скоро, много скоро — промълви мъжът и устните му се впиха в тези на жената. — „Гнездото на сокола“ и всичките му съкровища ще бъдат наши.

— Наши... — като ехо отвърна женският глас и лейди Хонора го поведе към леглото.

Фелисити притисна ръка към устните си, за да възпре гневния си вик. Обърна се. Беше сама.

— За какво е цялото това вълнение, Бийн? — Фелисити вдигна глава от дневника на баща си. Тя бе прекарала цялата сутрин в стаята си в преглеждане на записките му и очите вече я боляха от напрежение. Не бе открила обаче нищо, напомнящо поне малко на лекарството, което д-р Сейнт Джон използваше.

До слуха ѝ бяха достигнали забързаните стъпки на слугите и резките нареждания на мисис Атертън да се излъска до блясък замъка. Но до този момент не бе обърнала внимание на цялата тази суматоха.

— Ще има благотворителен бал — обясни младата прислужница. — Всички благородници от околността ще дойдат. Лейди Хонора е поканила приятели чак от Лондон — Бийн зашепна: — Тя е много раздражителна. Каза, че ако открие само едно петънце върху някоя кристална чаша, утре всички ще си платим за това.

Фелисити усети как в гърдите ѝ се надига гняв.

— Благотворителен бал? Докато съпругът и свекърът ѝ лежат болни?

— Лейди Хонора казва, че животът си продължава и тя ще посрещне смело нещастieto.

— Смело!

Гневният тон на Фелисити изненада Бийн.

— Мислите ли, че е грешно и че лорд и лейди Съмървил и дъщеря им Диана предават старите си приятели с присъствието си тази вечер на бала?

— О, не, Бийн — увери я Фелисити. — Аз дори съм убедена, че те са единствените истински приятели, които лорд Фолкън и Уилям имат — внезапно я прониза лошо предчувствие. — Ако нещо се случи в този дом, искам да отидеш при тях. Разбираш ли ме?

Момичето я изгледа втренчено. После покорно рече:

— Да, мадам — прекоси стаята, отвори гардероба и започна да вади бельо и рокли.

— Какво правиш, Бийн?

— Приготвям ви тоалета, мадам.

— Аз няма да присъствам на бала на Хонора.

— О, но вие трябва да отидете, мадам.

— Защо трябва да отида?

— Защото... — малката осиротяла прислужница сбърчи чело и се замисли. — Защото, ако не отидете на бала, лейди Хонора ще си го изкара на нас.

Фелисити омекна. Момичето бе казало единственото нещо, което можеше да я накара да промени намерението си.

— Надявам се, че това е нашият танц, мис Андрюс — лорд Съмървил галантно се поклони и понесе Фелисити сред лабиринта от танцуващи двойки.

Жените представляваха истински калейдоскоп от цветове с елегантните си вечерни рокли и разкошни бижута, които улавяха и отразяваха светлините на стотиците свещи в кристалния полилей. Около тях се носеше облак от скъпи уханни парфюми.

Мъжете бяха с изискани официални костюми, кланяха се, пристъпваха важно и наперено като пауни и по всякакъв начин се стараеха да привлекат вниманието на красивата си домакиня, която според Фелисити напълно успяваше в намерението си да посрещне нещастieto с храбро лице.

Лейди Хонора бе центърът на празненството. Макар че танцува с много мъже, повечето от танците ѝ бяха запазени за доктор Сейнт Джон. Фелисити наблюдаваше как двамата се полюляват плавно в такт с музиката, телата им се докосват, а главите им се свеждат, очевидно унесени в интимен разговор. Те не правеха усилие да скрият взаимната си страст, Ян каза нещо, което явно развесели лейди Хонора. Тя се

засмя, погледна го в очите и му зашепна. Ръцете му я обгърнаха поплътно и двамата се плъзнаха с танцова стъпка покрай Фелисити, а зад тях продължи да се носи заговорническият им смях.

Девојката изпита облекчение, когато танцът свърши. Тя се поклони леко на лорд Съмървил, мина през тълпата и се насочи към вътрешния двор. Пристъпи навън в студените сенки и затвори вратата зад себе си. След буйните смехове и оживените гласове, тишината ѝ се стори като истинска благословия.

В душата ѝ се бореха различни чувства — отвращение, страх и безкрайна умора.

— Нима се уморихме да танцуваме?

Фелисити рязко се обърна. Както винаги топлината затрептя и я обгърна като облак.

— Там няма никой, с когото бих искала да танцувам.

Той не каза нищо, само леко повдигна вежди.

— Ами навън? И тук ли няма никой, с когото да искаш да танцуваш?

Фелисити никога досега не бе флиртувала, ала нещо у този мъж я караше да се държи немирно и дори кокетно. Внезапно всички чувства, които бушуваха в нея, отлетяха. Освен едно — радостта от присъствието му.

— Може и да има...

Той се озърна с усмивка, после отново насочи погледа си към нея.

— Май сме само ние двамата. Възможно ли е да е това, което си мисля, мис Андрюс?

Тъй като тя не отговори, Гарет се поклони и каза:

— Мис Андрюс, ще ме удостоите ли с честта да танцувате с мен?

Фелисити се стегна, предчувствайки докосването му и топлината, която щеше да я облъхне. Но вместо да я привлече към себе си, той остана встрани. Странно, но дори и от разстояние тя усети как ръцете му се обвиват около кръста ѝ. Нищо не я бе подготвило за чувствата, които като буен огън лумнаха в нея. При докосването им тя видя как мъглата от топлина край него затрептя по-силно. Знаеше, че и той го вижда и чувства.

Музиката се дочуваше през затворените врати. Мека, приглушена, сякаш специално за тях. Тя затвори очи, представяйки си

как той я държи в обятията си. Задвижиха се като един. Телата им се полюшваха. Докосваха. Топлият му дъх разроши кичура, паднал на челото ѝ. Той я притегли по-близо, притисна я до гърдите си и тя усети ударите на сърцето му.

Колко хубаво се чувстваше в прегръдките му! Колко спокойна и защитена!

Вдигна глава и видя, че той вече не се усмихва. Когато сведе поглед към нея, той бе толкова напрегнат и натезал от емоции, че дъхът ѝ секна.

— Какво има, Гарет? Какво не е наред?

— Скоро ще трябва да те напусна.

— Да ме напуснеш? Но защо? Защо точно сега, когато знам кой причинява цялото зло в „Гнездото на сокола“? Въпрос е само на време да ги спра. Какво ще стане с нас, Гарет? Та ние току-що се открихме!

— О, моя скъпа Фелисити! Как ли се смеят боговете на своите бедни създания. Ние смъртните сме толкова глупави същества — лицето му стана тъжно. — Как ми се иска...

— Какво? Какво ти се иска?

Гарет поклати глава.

— Само тази нощ... Бих дал всичко само ако... — думите му замряха и тя се вкопчи отчаяно в него.

— Ако какво?

Гласът му тежеше от чувства.

— Само ако ти можеш да се върнеш назад във времето. Или аз да дойда в твоето. Но това е невъзможно. Зарът е хвърлен много преди и двамата да се родим.

Фелисити въздъхна, обгърна кръста му и притисна устни към гърлото му.

— Но ние имаме този миг. Нима това не е достатъчно?

Той я отдалечи малко от себе си, питайки се дали да ѝ каже, че всеки път, когато си позволява да я докосне, губи по малко от себе си.

— Знаеш ли колко отчаяно те желая? — прошепна Гарет.

Сърцето на Фелисити спря. Никога досега не бе пожелавала да бъде с мъж. Тази мисъл никога не я бе изкушавала. Но с Гарет бе различно. Тук не важаха никакви правила, никакви принципи, никакви ограничения. Само едно негово докосване я караше да трепери, да

копнее за непознати неща, да ги желае страстно и едновременно с това да се страхува от тях. Гласът ѝ прозвуча дръзко:

— Това възможно ли е?

— Какво казваш? — той не можа да скрие изненадата си. — Ще ми позволиш да те любя? Истински? Както мъж люби своята жена?

Тя кимна бавно и стеснително.

Той обхвана лицето ѝ с длани и се вгледа дълбоко в очите ѝ. Устните му погалиха нейните. Дъхът му се смеси с нейния. Промълви:

— О, мое малко щастливо личице, с любов всичко е възможно!

ГЛАВА СЕДМА

Двамата стояха разделени, без да се докосват. Ала въпреки това, когато Фелисити затвори очи, усети как Гарет я вдига на ръце. С бързи крачки той прекоси павирания двор и се запъти към дърветата, които ограждаха градините. Пусна я да стъпи на крака и постла наметалото си върху земята. Тя отвори очи. Стори ѝ се, че той е на няколко крачки от нея, ала това бе невъзможно, тъй като внезапно се намери притисната до силните му гърди, а устните ѝ бяха завладени от буйните му целувки.

Фелисити усети промяната в него, настойчивостта и напрежението, които едва контролираше. Дали това бе гняв? Или тъмната страна на една страст, която тя не разбираше?

— Почакай. Аз... — тя отстъпи.

Гарет сякаш съжали за своята невъздържаност и докосването му стана много по-нежно. Когато Фелисити отново затвори очи, той я целуна, но този път много по-бавно — устните му едва докоснаха нейните, подобно крила на пеперуда.

— Все още има време да се откажеш, Фелисити — гласът му бе дрезгав и задавен. — Ще те разбере, ако си тръгнеш. Не искам да те принуждавам — лъжеше, разбира се. Щеше да се моли, дори да пълзи в краката ѝ, за да я има. Но нямаше да я застави насила.

Фелисити пое дълбоко дъх.

— Няма да си отида, Гарет — повдигна се на пръсти и притисна устни към неговите. — Не мога. Опитах се да отрека това, което чувствам. Но вече знам, че е било съдено да се срещнем и обикнем. О, Гарет, прегърни ме! Люби ме, сега, сега...

Огромната трептяща топла вълна ги обгърна и ги заслепи. Двамата се хвърлиха един към друг, устните им жадно се търсеха, телата им диво се притискаха.

Той обсипа с бързи леки целувки челото ѝ, клепачите, бузите, върха на носа. С всяко негово нежно докосване тя все повече се

отдаваше на страстта му и се отпускаше в ръцете му. Разтвори устни и пое неговите. Езиците им се преплетоха в чувствен танц.

— Мека — промърмори той. — Ти си толкова мека. Вече бях забравил...

Устните му се плъзнаха по брадичката, после покрай ухото, леко го засмука и захапа. Сърцето ѝ ускорено заби. Ръцете му изследваха всяко кътче на тялото ѝ, карайки я да тръпне от възбуда.

Накрая се склочи около кръста ѝ и без усилие я повдигнаха от земята. Внезапно той си спомни един друг път, когато я бе държал по този начин и устните му застинаха. Вдигна глава и очите му се присвиха от гняв.

— Като си помисля за онова, което едва не се случи на стълбите...

— Шшт, Гарет! Сега няма да мислим за това, любов моя — Фелисити докосна с пръст устните му.

„Моя любов...“ Гарет грабна ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Добре. Ще ти покажа колко те обичам.

Колко те обичам. Думите му предизвикаха вълна от чувства, които тя никога досега не бе изпитвала. Той я обичаше! И тя го обичаше! Отчаяно!

Топлите му устни се спуснаха по гърлото, после по рамото, по изящната извивка на ключицата и накрая откриха заоблените ѝ твърди гърди. Двамата се отпуснаха на влажната трева. Ала нищо не можеше да охлади трептящата топлина между тях.

— Мили Боже! Фелисити! Какво правиш с мен? — взе ръката ѝ и я притисна към сърцето си. То биеше бясно, също като нейното.

Тъмното небе бе обсипано с безброй звезди, които блестяха като диаманти. Вятърът донесе ясните и чисти звуци на цигулка. Въздухът ухаеше на първите пролетни цветове. Сякаш целият свят бе разцъфнал, сгрят от чувствата им.

Гарет много нежно и внимателно я съблече. Копринената рокля се свлече, разкривайки фината долна риза. Пръстите му, силни и сигурни, развързаха панделките и след миг и тя се свлече на земята.

— О, моя любов, колко си красива! — пръстите му се плъзнаха по голата ѝ кожа и той видя как очите ѝ потъмняват от страст.

Още от онзи кратък миг, когато я бе зърнал през първата ѝ нощ в „Гнездото на сокола“, знаеше, че тя е най-красивото същество, което някога бе виждал. Устните и пръстите му я галеха навсякъде, докато накрая спряха в чувствената вдлъбнатина между врата и рамото.

Той ѝ разкриваше нови светове, каквито дори не бе и сънувала. Макар че се срамуваше и се чувстваше несръчна, Фелисити знаеше, че може напълно да се довери на Гарет. От устните ѝ се отрони дълбока въздишка и тя изцяло се отдаде на удоволствието, което я завладя.

Устните и пръстите му се спуснаха по-надолу. Той усети как тялото ѝ се напруга и дишането ѝ се учестява. Сега нямаше да мисли за утрешния ден и за цената, която трябваше да плати заради тези незабравими мигове. Нито пък ще си припомня всички векове на самота и болка, които бе изстрадал. В този миг нямаше нито минало, нито бъдеще. Съществуваше единствено настоящето. Сега ще мисли само за удоволствието, което може да достави на жената в прегръдките си, защото това бе единственото, което можеше да ѝ подари.

Тялото ѝ тръпнеше, а кръвта ѝ бясно пулсираше във вените. Фелисити изпита непреодолима нужда, каквато никога досега не бе познавала. За този мъж. За този миг. Нищо друго нямаше значение.

Искаше да го докосва така, както и той я докосваше. С бързи и припрени движения тя свали ризата от раменете му, надвеси се над него и прокара устни по гърдите му. Чу изненаданото му ахване и потрепери от щастие. Бе толкова вълнуващо да знае, че и тя му доставя удоволствие. Опиянена от силата си, младата жена протегна ръце, за да развърже панталоните му. Когато пръстите ѝ неумело се заплетоха, той сложи ръце върху нейната и ѝ помогна. Накрая дрехите му лежаха на земята до нейните.

Беше великолепен! Мускулите му се извиваха като змии под загорялата кожа. Имаше тялото на могъщ воин. Фелисити прокара пръст по плоския му корем и бе възнаградена, защото той потрепери и пое дълбоко дъх.

В очите му пламна желание. Той я привлече към себе си и впи устни в нейните. Пръстите му я галеха, карайки я да тръпне в сладката болка на очакването.

Как бе възможно той да е от друг свят, когато усещаше силните удари на сърцето му? Когато тялото му се притискаше към нейното? Когато ръцете и устните му творяха най-прекрасната магия?

Това не е призрак, каза си Фелисити. Гарет е мъж. Неин!

Запленена от новооткритата събудена страст, тя вкопчи ръце в гънките на наметалото, когато тялото ѝ се разтърси от първите тръпки на удоволствието. То я обля като мощна вълна и я остави без дъх.

Гарет видя как очите ѝ се разширяват и потъмняват от желание.

— Моля те, Гарет. Сега! Искам те сега...

Ръцете му се заровиха в разбърканите ѝ коси и устните му страстно завладяха нейните. Цялата му нежност и търпение бяха изчезнали. На тяхно място нахлу една примитивна тъмнина, безмилостна и всепоглъщаща. Фелисити бе зашеметена.

Значи заради това той се бе съпротивлявал. Затова се бе опитал да я предупреди.

Но вместо да се изплаши, тя откри, че тази тъмна страна на страстта е изключително възбуждаща, тайнствено покоряваща. И тя започна с пръсти и устни да изследва тялото му, така както той изследваше нейното.

Гарет тръпнеше от желание, но все още се сдържаше. Искаше да ѝ даде много, защото знаеше, че тази нощ е единствената.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Езикът му се плъзна бавно по набъбналото зърно, после устните му жадно го засмукаха. Фелисити простена от удоволствие. Тялото ѝ се изви към него. Устните му се спуснаха надолу, удължавайки насладата.

Вятър разлюля клоните на дърветата, ала нищо не бе в състояние да охлади пламналите им тела.

Всички мисли бяха излетели от главата на Фелисити. Съществуваха само Гарет и удоволствието. Удоволствие, което приличаше на болка.

Тя се сгърчи и потрепери, когато тялото му се плъзна върху нейното. Той я повдигна високо, задържайки я на крачка от освобождението.

Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, когато достигна екстаза. Гарет не ѝ даде възможност да поеме дъх и устните му отново завладяха нейните. В гърлото ѝ заклокочи вик, когато той проникна в нея.

Всичките ѝ сетива бяха изострени до крайност, тя обви бедра около кръста му и двамата потънаха в една безкрайна лудост. Гарет се

изпълни с вкуса ѝ, със свежото и чисто ухание, което бе само нейно. Знаеше, че вечно ще пази спомена за този рай.

Вече нито един от двамата не съществуваше. Сега бяха едно цяло. Завинаги слети. Завинаги променени.

Полетяха. Телата им потръпнаха. Двамата едновременно достигнаха до блестящата далечна звезда и се разбиха на милиони ослепителни частици.

— Господи, какво направихме? — лежаха, все още слети в едно. Бузата на Гарет почиваше до нейната. Той усети топлината на сълзите ѝ, почувства соления им вкус върху устните си. Сърцето му замря. — Знаех, че си девствена. Невинна. А те обладах като някакъв див...

Фелисити закри устните му с длан.

— Ти самият каза, че ние сами правим своя избор. Ако не си забелязал, аз съм голяма жена и съм способна сама да взимам решения. Това беше моят избор.

— Да, но сълзите ти... Сега съжаляваш за своя избор.

Тя поклати глава.

— Това са сълзи от щастие. Никога не съм познавала нещо толкова... зашеметяващо.

Страховете му се стопиха. Сърцето му отново започна да бие.

— Наистина ли, мое малко щастливо лице? Не съжаляваш?

— Не.

С дълбока въздишка на облекчение, той се изтърколи на една страна, притисна я до гърдите си и я обви с наметалото си.

Беше ѝ толкова хубаво. Фелисити прокара пръст по силната извивка на устните му и се засмя, когато той леко го ухапа. Извърна поглед и плъзна ръка по гърдите му.

— Как така мога да те вкусвам, да те усещам, да изпитам всичко това, което преживяхме преди малко, ако си... Какво каза, че си?

Гарет повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне. Думите му бяха пропити с безкрайна нежност, въпреки че очите му останаха сериозни.

— Не задавай въпроси на съдбата, любима. Просто бъди благодарна за това чудо. Вкуси го с цялото си същество, наслади му се докрай, защото твърде скоро ще ни поискат цената. И ние ще трябва да я заплатим.

— О, Гарет! — тя затвори очи, придърпа главата му и му поднесе устните си.

Доловила въздишката му на удоволствие, тя радостно потръпна от новооткритата си сила, Усети как страстта отново набъбва в него и мускулите му се стягат. Той буйно я привлече към себе си. Нейният мъж! Нейният любовник! Сърцето ѝ запя от щастие.

— Не ме е грижа за цената. С радост ще я платя, стига тази нощ да бъде наша.

— Тогава нека не губим нито минута.

Зората обагри небето. Птиците запяха в градините. Във въздуха се разнесе миризмата на печено месо и пресен хляб. В кухнята на замъка явно вече бяха на крак.

Гарет и Фелисити все още лежаха, сгушени в тайното си убежище, заключили тела в страстна прегръдка.

През цялата нощ се любиха. Спаха малко. Събудиха се и отново се любиха. И двамата усещаха, че отреденото им щастие няма да трае дълго, затова се вкопчваха с диво опиянение един в друг, вкусвайки радостта от любовта си.

Ала сега, с настъпването на утрото, времето им изтичаше. Всеки миг бе скъпоценен. Имаха да си кажат още толкова много!

— Защо позволи на мен да те видя, когато се криеш от всички останали?

Гарет се усмихна.

— Ти си красива. Това не е ли достатъчно?

Фелисити поклати глава.

— Криеш нещо от мен. Какво е то?

Той хвана един неин кичур, избягвайки очите ѝ. Меката като коприна коса се плъзна между пръстите му.

— Приличаш на една друга жена.

— Кара? И тя ли е имала червена коса? — думите се изплъзнаха, преди да успее да ги спре.

Видя как Гарет стисва челюсти, преди да кимне.

— Да. И зелени очи. Но има нещо много повече от физическото сходство. В теб има доброта и любов, каквито имаше и у нея — хвана я

за раменете и се взря в очите ѝ. — Любов, която слива душите, а твоята душа докосна моята.

Думите му я стоплиха, но тя с изненада установи, че усеща съвсем лека топлина при докосването му. Прониза я тревога. Фелисити седна и притисна устните си към неговите. Топлината се усили и тя въздъхна с облекчение.

— Ти ми каза, че си останал тук, в „Гнездото на сокола“, заради несвършена работа. Каква е тя, Гарет?

Фелисити усети как той се отдръпва. Сложи ръка на рамото му.

— Ако споделиш с мен, може би ще ти помогна.

Гарет поклати глава.

— Никой не може да ми помогне, любима. Аз сам направих избора си, който определи съдбата ми. Обречен съм да живея във вечността със съзнанието, че не мога да спася тези, които обичам най-много. А най-ужасното от всичко е, че във вечността съм сам, без наследници, защото избрах честта пред любовта.

— И аз направих своя избор миналата нощ — Фелисити обви ръце около врата му и му отдаде устните си. — Каква ще бъде моята съдба?

Вместо да я целуне, Гарет нежно помилва с пръст устните ѝ. В очите му се таеше същата болка, която бе видяла през онази нощ на тяхната първа среща сред пустото поле.

— Ти си напълно искрена. Не умееш да криеш чувствата си, мое малко щастливо лице. Но сърцето ти ще бъде пронизано от меч.

Изпита силна болка. Дъхът ѝ секна. Той наведе глава и нежно я целуна. Тя изчака да я облъкне познатата топлина. Напразно. Вместо това, мъжът до нея започна да се замъглява и избледнява.

Обзе я паника.

— Не ме напускай! Гарет! Страх ме е!

— Затвори очи, любима, и се дръж здраво за мен.

Тя се подчини. Чу звук като от връхлитащ вятър.

Клоните на дърветата над главата ѝ се разлюляха и въздъхнаха. Сетне цялата земя притихна.

Измръзнала до кости, Фелисити отвори очи. Беше сама, коленичила във влажната трева. Облечена с роклята, която носеше предишната вечер и сега бе измачкана и мокра.

Нима бе заспала върху влажната трева? Нима всичко бе само сън?

Не! Гарет беше тук, с нея. Той я бе докосвал. Беше я любил. Това, което бе изпитала, бе много повече от въображение. Така ли бе наистина?

И все пак... сякаш още усещаше онези силни пръсти, които караха тялото ѝ да изтръпва. И онези устни. Бяха ли се докосвали до нейните? Докосна ги с пръст. Това не бе само въображение. Или...

Мили Боже! Какво ставаше с нея? Възможно ли е тя, нормалната и разумна дъщеря на Робърт Андрюс, наистина да вярва, че се е любила с призрак?

Фелисити погледна нагоре в утринната тишина и видя един сокол да кръжи над главата ѝ, бавно и безшумно. Сърцето ѝ се устреми към него.

После погледна надолу към тревата. Тя все още пазеше отпечатъка на мъжко тяло. Докосна я. Беше още топла.

В очите ѝ запариха сълзи. По дяволите, логиката! Всичко, което имаше значение, бе, че обича и е обичана от Гарет, първия господар на „Гнездото на сокола“.

ГЛАВА ОСМА

Фелисити разтърка уморените си очи, надявайки се да намали напрежението. Целият ден бе прекарала в стаята си, ровейки се в записките на баща си, за да открие източника на отровата, която използваше Ян. След като Хонора и докторът не бяха скрили чувствата си пред всички на бала предишната вечер, Фелисити усещаше, че няма никакво време за губене. Последните ѝ посещения при лорд Фолкън и Уилям потвърдиха най-лошите ѝ страхове. Заговорниците бяха станали твърде дръзки и увеличаваха дозите. Ако бързо не откриеше начин да ги спаси, щеше да стане твърде късно.

Внезапно се загледа в една бележка, надраскана в полето с нечетливия почерк на баща ѝ. Занесе листа до прозореца, за да вижда по-добре, и внимателно заразчита.

Бог да благослови баща ѝ, че си бе водил толкова прецизни бележки! Той бе написал не само името на отровата и действието, но и името на противоотровата.

Фелисити грабна пелерината си и се запуска по стълбите. Дано само в аптеката на селото да се намери всичко, от което се нуждаеше!

Стоеше до прозореца и гледаше как сенките бавно се спускат над земята. Имаше някаква тайнствена красота. Някаква мекота. Някакво спокойствие. Те предразполагаха към усамотение и размисъл. Каква ирония на съдбата, помисли си младата жена, да бъде замесена в битка на живот и смърт в такова тихо и мирно място.

Погледна към шишенцата с тъмна течност върху малката масичка до леглото. Ако бележките на баща ѝ бяха верни, това щеше да неутрализира действието на отровата на Ян. Но ако баща ѝ бе допуснал някаква грешка, неговите най-скъпи приятели щяха да я заплатят с живота си. Както и тя. Защото Фелисити бе сигурна, че Ян и Хонора в никакъв случай нямаше да ѝ позволят да напусне замъка и да разкрие това, което бе узнала.

За да убие времето, взе дебелия и прашна книга за рода Фолкън и се зачете. Изминаха часове. Внезапно Фелисити стреснато вдигна

глава. Книгата се изплъзна от треперещите ѝ пръсти. Изтича до прозореца. Къде беше Гарет? Защо не идваше? Трябваше да го сподели с него! Това, което току-що бе прочела, променяше изцяло всичко в „Гнездото на сокола“.

Изненада се, като видя, че вече е паднал мрак. Навярно минаваше полунощ. Всички обитатели на замъка си бяха легнали. Трябваше непременно да говори с Гарет! Но точно сега бе време да приведе своя план в действие.

Младата жена тихо се измъкна от стаята си, огледа коридора и безшумно се приплъзна в спалнята на лорд Фолкън. Старият мъж спеше дълбоко. Бяха ѝ необходими няколко минути, за да го събуди. Ала дори и след като отвори очи, тя не бе сигурна, че думите ѝ достигат до съзнанието му.

— Лорд Фолкън! Открих противоотровата! В бележките на татко — опита се да повдигне главата му. — Трябва да изпиете това.

Болният се опита да отблъсне ръката ѝ и едва не разля съдържанието на шишенцето. С разтуптяно сърце Фелисити го поднесе отново към устните му. Първата глътка го накара да извърне лице.

— Знам, че има ужасен вкус, но трябва да го изпиете до капка — настоя тя. — Направете го заради стария си приятел Роб.

Когато лордът изпи течността, Фелисити внимателно отпусна главата му на възглавницата.

— Много ми се иска да остана край леглото ви — прошепна девойката и оправи одеялото му, — но нямам никакво време. Трябва да дам противоотровата и на Уилям.

Поколеба се за миг, искаше ѝ се да му каже нещо, което да го успокои. Но той я изгледа безмълвно и затвори очи.

Фелисити отпъди надигащото се предчувствие за надвиснала опасност и забърза към апартамента на Уилям. Завари го да се мята неспокойно в леглото, борейки се с демоните, които го преследваха в съня.

— Уилям! — прошепна младата жена, разтърсвайки го за рамото. Той внезапно размаха юмрук и едва не я удари.

— Уилям — повтори по-високо Фелисити, — нося ви вест от Диана.

При споменаването на името мъжът застина. Фелисити пое дълбоко дъх и си напомни, че тази лъжа е за добро.

— Диана каза, че ако я обичате, трябва да изпиете това. Цялото — добави и поднесе шишенцето към устните му.

Без да възрази, мъжът изпи течността, Фелисити пусна празното шишенце в джоба си и нежно докосна челото му.

— Почивай сега, Уилям. Ще се моля по-скоро да се освободиш от този кошмар и завинаги да се свържеш с истинската си любов.

Обърна се и застина в ужас. Две заплашителни фигури стояха на прага.

— Значи така... Точно както ти подозираше, Ян! Нашата гостенка не се вслуша в предупрежденията ми — лейди Хонора приближаваше. — Надявахме се, че днешното ти отсъствие се дължи на приготовления за връщането ти в Америка. Но изглежда напразно сме таили тази надежда. Сега ще трябва да платиш, задето си пъхаш носа в чужди работи.

— Какво... смятате, че можете да ми направите? — Фелисити отстъпи назад и се опря в стената.

— Какво ще ти направим? — засмя се Ян, а Хонора се присъедини към него. — Мис Андрюс, вие ще изчезнете. И никога няма да ви открият.

Фелисити зърна на светлината на свещта, че докторът държи кърпа в ръката си. Твърде късно разбра намеренията му. Той притисна кърпата към лицето ѝ. Противната миризма замая главата ѝ. Изгуби способност да се бори.

Сякаш мозъкът ѝ бе отделен от тялото. Когато Ян я вдигна на ръце и я понесе към стълбите, тя изпита чувството, че пропада в някаква бездна. Някъде отдалече чу как някаква врата се отваря и затваря. Пред очите ѝ се застели студена тъмна мъгла и в съзнанието ѝ смътно проблесна въпросът защо я носят навън. Няколко влажни клона я докоснаха по лицето. Дали не прекосяваха градината? Скърцаш звук. Слизане по някакви стълби. Въздухът стана влажен. Миришеше на пръст.

Гласът на Хонора плуваше край Фелисити.

— Можеш да викаш колкото си искаш, но няма кой да те чуе. Това е подходящо място за теб — гробницата на семейство Фолкън.

Когато след няколко седмици се върнем, просто ще сложим тялото ти в един от ковчезите.

Фелисити се опита да заговори, но гърлото ѝ бе свито и от него излезе само тихо стенание. Чу звука от отдалечаващите се стъпки, проскърцването на тежката врата и зловещ смях. Последва тишина.

Тъмнината бе непрогледна. Фелисити вдигна ръка пред лицето си и с мъка потисна вика си, защото не видя нищо. Значи това бе нейната съдба — да умре сама, в гробницата на рода Фолкън. Без някой да я оплаче. Очите ѝ се наляха със сълзи, но тя ги преглътна. Не биваше да се поддава на отчаянието. Докато все още диша, има надежда. Ще се бори! Няма да се предаде!

Опипа слепешком стената, за да открие някакъв изход. Потръпна от ужас, когато по ръцете ѝ полепна паяжина и някакви насекоми запълзяха по пръстите ѝ. Отдръпна ръката си и яростно я разтърси. Трябваша ѝ няколко минути, за да спре да трепери. Най-после се опита да се раздвижи, но коленете ѝ опряха до някакъв остър ръб. Разбра, че е каменен ковчег.

Изведнъж в мрака затрептя меко сияние. Фелисити гледаше смаяно как то се превръща в ореол от светлина, който очертава фигурата на мъж.

— Гарет? О, Гарет! Благодаря на Бога!

Той я взе в обятията си. Тя се сгуши до него и притисна устни към шията му. Когато заговори, гласът ѝ трепереше от напирещите сълзи.

— Хонора и Ян ме захвърлиха тук, за да умра. Аз си помислих... помислих си, че този път победиха те.

— Може би си права, моя любов — прошепна той в косите ѝ.

Тя рязко вдигна глава и се втренчи в него. Образът му се размаза и започна да изчезва. Разбра! В докосването му нямаше топлина. В прегръдката му нямаше сила.

— О, Гарет! Какво каза?

— Моята сила... изчезва. Това е цената, която трябваше да платя. Фелисити докосна бузата му. Усети студ.

— Ти си го знаел. Преди да се любим.

Той кимна.

— Тогава защо...?

— Нашата любов си струваше цената.

— Но защo си тук? — още докато говореше, чуваше отговора със смразяваща яснота. Зад рамото му прочете надписа върху каменния ковчег: Гарет, първият господар на „Гнездото на сокола“. — О, моя любов! Ти си бил тук, съвсем сам в тъмнината и си чакал да...

Останаха дълго притиснати един до друг. Когато накрая Фелисити заговори, гласът ѝ бе спокоен.

— Няма да си вече сам. Заедно ще посрещнем съдбата си.

— Не! — той я отдалечи за миг от себе си. Очите му искряха. — Това не е твоята съдба. Няма да ти позволя да се предадеш!

— Но ти сам каза, че силата ти се стопява, а аз изобщо нямам.

— Ти забравяш силата на любовта — извърна се и съсредоточи цялата си енергия върху тежката врата.

Докато Фелисити се взираше изумено в мрака, се разнесе звук, сякаш вятър повя, и вратата със скърцане се отвори. Гарет взе ръката ѝ и я поведе нагоре по стълбите. Навън ги посрещна студеният нощен въздух. Ярки светкавици раздираха небето. Силен тътен разтърси земята, докато Гарет и Фелисити тичаха към замъка. Гарет само погледна вратата и тя безшумно се завъртя на пантите си. Двамата хукнаха нагоре по стълбите и спряха чак пред спалнята на лорд Фолкън.

Ян и Хонора стояха край леглото на стареца. Докторът държеше в ръката си шише с отрова. Обърна се, видя Фелисити и очите му пламнаха от омраза.

— Как успя да избягаш? Кой е този?

— Аз съм лорд Гарет, първият господар на „Гнездото на сокола“! — гласът му прогърмя силно и властно. — Заповядвам ти да се махнеш веднага от леглото на лорд Фолкън!

Ян ледено се изсмя.

— Първият лорд и последният лорд. И двамата — мъртви. Аз вече дадох на моя чичо последната доза от моето специално лекарство.

— О, Ян! — извика Фелисити. — Защо мразиш чичо си толкова много?

— Ако баща ми беше мъж на място, щеше да убие брат си още преди години. Тогава аз щях да наследя „Гнездото на сокола“, вместо моите отвратителни братовчеди. Аз щях да притежавам имението и жената на Уилям.

— Взимай я с моята благословия — разнесе се глас от вратата.

Уилям, облегнат на ръката на Диана Съмървил, пристъпи напред.
— Какво правиш с моя съпруг? — остро запита Хонора.

Очите на Диана запламтяха.

— Бийн ме повика, тъй като не могла никъде да открие вашата гостенка.

— А ти, Уилям? Как така още си жив? — гневно избухна Ян. — Та аз ти дадох последната доза!

— А аз дадох и на двамата противоотрова! — радостно звънна гласът на Фелисити.

— Глупак! Казах ти, че трябваше по-рано да убиеш американката! — извика лейди Хонора. — Ето, Ян, дръж! — протегна се над главата на лорд Фолкън и грабна един от мечовете, окачени на стената. — След като отровата не помогна, това ще свърши работа!

Ян го улови и се спусна към Фелисити. Но преди да я нападне, Гарет я дръпна настрана и я прикри с тялото си.

Някога никой не можеше да се мери с лорд Гарет Фолкън във владенето на меч. Но силите му го напуснаха и сега той не бе достоен противник на побеснелия от омраза Ян. Острието прониза гърдите му.

Гарет се свлече на пода, но в същия миг отвън се разнесоха възбудени гласове.

— Милорд! Милорд! Събудете се! Радвайте се! Дошъл си е лорд Чандлър!

При тези викове лорд Фолкън се изправи в леглото си с разширени очи.

— Чандлър е жив? Нима е възможно?

Подобно на горд стар лъв, обладан от нов прилив на сила, той грабна втория меч от стената. Хвърли го на сина си и извика:

— Спри ги, Уилям! В името на рода Фолкън!

Фелисити съвсем смътно дочу ужасените викове на Ян и Хонора, които се опитваха да се изплъзнат от справедливия гняв на Уилям, Диана и лорд Фолкън. От олелията разбра, че и слугите се бяха притекли на помощ на господарите си. Но тя вече не се интересуваше от съдбата на Ян и Хонора. Коленичи и притисна Гарет в прегръдките си.

— Ти не можеш да умреш, любими — изплака младата жена. — Не още. Има нещо много важно, което трябва да знаеш.

— Знам, че съм бил обичан от най-прекрасната жена, която някога е съществувала. И то не само в един живот, а в два. Това е достатъчна награда за мен.

Фелисити не усещаше, че сълзите се стичат по лицето ѝ. Само едно нещо имаше значение в този миг. Трябваше да каже на Гарет какво бе прочела в книгата за рода Фолкън. Той нямаше да посрещне вечността, без да узнае, че най-голямото му желание се е изпълнило.

— През всичките тези години ти си вярвал, че Адриан, твоят полубрат, е изпълнил заканата си да се ожени за твоята любима Кара. Истината е, че тя е била принудена да му стане жена. Умряла е скоро, след като е дала живот на Александър. Но това, което не знаеш, нито пък Адриан е подозирал, е, че Кара е била бременна преди брака си с него и преди твоята смърт.

За миг почувства слаба топлина. Гарет отвори очи.

— Искаш да кажеш, че Александър е мой син?

— Да, моя любов. И всички следващи поколения са твои наследници. Ти не си обречен да бъдеш сам във вечността.

Той стисна ръката ѝ. Студът завладяваше плътта му.

— Ти ми поднесе най-скъпия дар, мое малко щастливо лице. А сега и аз ще ти поднеса един. Искам да знаеш нещо — въпреки че аз ще трябва да те напусна, ти никога няма да бъдеш сама. Ще има друг...

В гърлото ѝ се надигна ридание.

— Не, Гарет — задавено промълви Фелисити, — не искам да те загубя. Моля те, не ме напускай. Не искам друг. Искам теб.

Лорд Фолкън намери Фелисити легнала на пода в стаята му, разтърсвана от ридания, с разбито сърце. Никъде не можаха да открият непознатия, който беше дошъл заедно с нея. Претърсиха и селото, и гората. Никой повече не го видя.

ЕПИЛОГ

Фелисити бавно се разхождаше из градините. От време на време спираше, за да се възхити на съвършенството на някоя роза или да вдъхне аромата ѝ. Всичко това щеше да ѝ липсва. Стадата, които кротко пасяха по меките хълмове, безбрежните поля, над които свиреше вятърът; мрачният замък, ревниво криещ тайните си. И хората. Най-вече те. Бийн, Симънс, Мауд Атертън. Лорд Фолкън и синът му Уилям, хубавата и мила Диана, която скоро щеше да се омъжи за младия лорд.

И, разбира се, Гарет. Винаги щеше да го носи в сърцето си.

Когато приближи терасата, тя се обърна да погледне дърветата, където двамата с него се бяха скрили през онази вълшебна нощ. За кратко тя наистина бе повярвала, че това място може да стане неин дом. Но заедно с Гарет умря и мечтата ѝ.

Нима той не я бе предупредил, че един меч ще прободне сърцето ѝ? Никога не бе допускала, че толкова ще боли. Онзи меч, който го уби, разруши живота ѝ. Никой нямаше да я докосва отново по този начин.

— Мис Андрюс — Чандлър Фолкън отвори френските врати и излезе на терасата. Въпреки преживените ужаси в джунглите на Амазонка сега той изглеждаше загорял и изпълнен със сили — истински господар на имението. Беше висок, с широки мускулести рамене и тесни бедра. Тъмната му коса се нуждаеше от подстригване и винаги изглеждаше разрошена, но това го правеше още по-привлекателен. Имаше горд, малко надменен профил, с волева брадичка, пълни чувствени устни и тъмни пронизващи очи, които докоснаха някаква струна в сърцето ѝ, макар че не разбираше защо. — Слугите са се събрали в предния салон, за да се сбогуват с вас.

Фелисити кимна, но когато понечи да мине покрай него, той сложи ръка върху рамото ѝ, за да я спре. Тя усети топла вълна и рязко се дръпна, раздразнена от жеста му.

— Последните няколко дни бяха изпълнени с много емоции и аз нямах възможността да ви благодаря за това, че спасихте живота на баща ми и брат ми. Проявили сте изключителна смелост. Както сигурно вече знаете, ние от рода Фолкън винаги сме се възхищавали на смелостта и приключенския дух.

— Няма за какво да ми благодарите. Нищо особено не съм направила — меко отвърна младата жена. — Само помощ от стари приятели.

— Нищо ли? Страхувам се, че сте прекалено скромна. Дори мисис Атертън не спира да ви хвали — очите му дяволито блеснаха. — А тя рядко хвали някого.

Фелисити не можа да сдържи усмивката си. Истина беше. Мауд Атертън се държеше много приятелски с нея, също както и Бийн, и Симънс. Икономката явно бе решила, че американката не е никакво допълнително бреме.

— Струва ми се, че не сте чули последните новини за Ян и Хонора.

Тя рязко вдигна глава.

— Новини ли?

— Успели да надхитрят пазачите и избягали с двуколката на Ян. Но докато прекосявали полето, нещо подплашило коня. Двуколката се обърнала. И двамата са мъртви — той се изкашля. — Някои биха го нарекли поетично възмездие.

Фелисити осъзна, че не бе почувствала нищо. Нито облекчение, нито съжаление. Само някакво смразяващо вцепенение.

Чандлър наруши настъпилото мълчание.

— Надявам се, че няма да ме сметнете за прекалено дързък. Много ми се иска да промените решението си и да останете още малко в замъка. Това не само ще направи баща ми щастлив, но и ще ни даде възможност да се опознаем по-добре.

— Съжалявам, но не мога да остана, лорд Фолкън — понечи да мине покрай него.

— Наричайте ме Чандлър.

— Чандлър — Фелисити спря до него. В гърдите ѝ се надигна раздразнение. — Благодаря за поканата, но аз наистина...

— Вашето първо име е Фелисити, нали?

Тя кимна.

— Знаете ли — широко ѝ се усмихна той, — че името ви на латински означава „щастие“? — хвана кичур от косата ѝ и се взря в коприната, която се плъзна между пръстите му. Сетне я погледна с тъмните си очи и Фелисити замря. Сякаш времето се бе върнало! — Името ви отива. Имате щастливо лице.

Тя почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ и цялата се разтреперва. Опита се да заговори, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

Малко по-късно лорд Фолкън, Уилям и Диана, следвани от слугите, се появиха на терасата, за да потърсят гостенката си. Откриха я заедно с Чандлър — двамата се държаха за ръце и се взираха един в друг.

— Каретата е готова — започна лорд Фолкън.

— Мис Андрюс няма да заминава, татко — Чандлър не откъсваше поглед от нея. — Аз я убедих, че тук, в „Гнездото на сокола“, я чака едно от най-големите приключения в живота ѝ.

— Разбирам — лицето на възрастния мъж се озари от усмивка. Обърна се към Фелисити. — Нали ви казвах, че щастливият край е най-хубавото нещо в живота, скъпа моя — даде знак на останалите и всички влязоха вътре, откъдето продължиха да наблюдават двойката на терасата.

Чандлър и Фелисити не помръдваха, обгърнати сякаш от трептящо сияние. Уилям обясни на Диана, че това навярно е някаква игра на светлината.

В небето се рееше великолепен сокол. За миг извърна глава и погледна мъжа и жената. След това махна с мощните си криле и се стрелна високо нагоре.

Очевидци се кълняха, че птицата продължила да се издига все по-нависоко, докато не стигнала до слънцето.

Тази история се разказваше толкова често, че се превърна в една от легендите за тайнствения замък „Гнездото на сокола“.

Ала тя все пак не можа да надмине легендата за смелия авантюрист Чандлър, който се завърнал от Амазонка, за да открие Фелисити, жената от сънищата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.